

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 722

TWINTIG DUIZEND GEWEREN

20 cent

Met een ruischend geritsel van den kruin, maar voor het overige bijna onhoorbaar boog zich de palmboom.

— Elke aflevering bevat een volledig verhaal. —

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Twintigduizend geweren

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN VOORDEELIGE BESTELLING.

Het was ongeveer elf uur in den morgen, en de liften in de reusachtige hal van het pas herbouwde Astor Hotel te Londen suisdend onophoudelijk op en neer, sommigen met een vervaarlijke snelheid, die hen in een oogwenk buiten het gezicht bracht, anderen traag als boemeltreintjes.

De statige portier was op zijn post, stralend van gouden versierselen, en trotsch als een pauw op zijn uniform, de gérant kwam af en toe een kijkje nemen en nu en dan zag men een kellner door de breede deur met glinsterende spiegelruiten van de groote eetzaal komen.

Die portier was maar niet zoo de eerste de beste! Hij heette Jack Bunce, hij was agent van politie geweest, hij had aan den grooten oorlog deelgenomen als strijder in het eerste gelid, en, na gewond te zijn, als fouragemeester, hij sprak vier talen, en hij had dus het volste recht, met zichzelf ingenomen te zijn, — wat hij dan ook was. Zijn trotsche houding en zijn arendsblikken gaven te kennen, dat hij zich eigenlijk als de voornaamste persoon van het geheele hotel beschouwde, slechts een heel klein beetje onder den directeur, en zeker op gelijken voet staanden met den gérant.

Hij ging er prat op, dat er maar heel weinig aan zijn aandacht ontging, en zoo kon het dan ook niet anders, of er kwam onmiddellijk be-

weging in zijn groot, lichaam, toen hij de groote draaideuren zag rondwentelen, en een voor een vier heeren te voorschijn zag treden, met een weinig overdreven zorg gekleed, en die zijn scherp oog onmiddellijk herkende als leden van een of ander Latijnsch ras — Spanjaarden, Roemenen, Italianen — en misschien — maar dit achtte hij toch onwaarschijnlijk — Franschen.

Zoodra zij alle vier binnen waren, vormden zij een fluisterend groepje, spraken blijkbaar in hun eigen taal, en toen zonderde een hunner zich af, trad op den portier toe, en zeide in tamelijk goed Engelsch, ofschoon met een duidelijk buitenlandsch accent:

— Pardon, goede vriend, — wij hebben hier een afspraak met signor Henry Caruthers. Hij zou ons om elf uur ontvangen, teneinde met ons over een gewichtige zaak te spreken.

Nu had mijnheer Jack Bunce, als rasechte Schot, een ingeboren, en meestal slechts moeilijk verborgen afkeer van alle Latijnen, maar tevens was hij een man van de praktijk, en hij wist heel goed te onderscheiden! De zoeven genoemde naam was als het ware een Shibolet, dat alles ophelderde, alles vergaf, en uitzichten opende op niet onaanzienlijke foelen! Vreemdelingen die vroegen naar Henry Caruthers — die zaken met dezen heer hadden — of zij dan Latijnen waren of niet, die waren niet de eersten

de besten, en behoorden met eenige onderscheiding te worden behandeld.

Want Caruthers was een man van invloed, van geld, en van een hooge positie! Inderdaad, hij vertegenwoordigde een van de allergrootste wapenfabrieken, welke Engeland bezat, die van Cockerill. Misschen zou mijnheer Bunce minder van Cockerill hebben geweten als hij niet in den oorlog had meegevochten en dus geruimen tijd had omgegaan met een van de producten van die fabriek, het uitstekende snellaadgeweer, dat in zijn handen een doodelijk en nimmer falend wapen was geweest! En zijn betrekking bracht mede, dat hij alle dingen wist en dat niet alleen — maar die dingen ook voorzien en verklaren kon.

Hij boog dus — natuurlijk niet al te veel, want er waren toch graden van belangrijkheid en antwoordde dat inderdaad mijnheer Henry Caruthers een paar minuten tevoren was aangekomen, en de heeren gaarne verwachtte in de kleine conversatiezaal op de derde verdieping, met andere, soortgelijke vertrekken, speciaal bestemd voor dergelijke zakengesprekken, waarbij de eene zoowel als de andere partij zeer op geheimhouding gesteld was.

— Mag ik Uw naam weten, mijnheer? vroeg Bunce, na dit te hebben medegedeeld, en aan den heer die hem had aangesproken.

— Ik ben Pablo Gonzalez uit Mexico-City! antwoordde de ander kortaf. Mijnheer Caruthers kent mijn naam. Wees zoo goed ons dadelijk den weg te laten wijzen!

Bunce hief zijn met goud versierden arm op, zonder een woord te zeggen, en onmiddellijk kwam er uit den versten hoek van de vestibule een knoopjongen toeschieten, als een muis uit zijn hol, en stond kaarsrecht en onbewegelijk voor den machtigen heerscher der vestibule stil.

— Deze heeren naar conversatiekamer 7! beval Bunce kortaf. De heeren worden gewacht.

En verder bemoeide mijnheer Bunce zich niet meer met het viertal, en vestigde nu zijn aandacht op den brievenbesteller, die zooveen met een geweldige bestelling bijna een geheele zak vol, de treden van het terras was opgekomen. Het zou zijn werk zijn, die brieven nu te verdeelen over de ontelbare vakjes, ieder voorzien van een kamernummer, en zoo kon hij dan ook slechts vluchtig waarnemen, dat er bijna tegelijk met den besteller een rijzig, elegant gekleed heer was binnengetreden, die den weg in het hotel uitstekend scheen te kennen, en goede beenen moest hebben, daar hij de liften links liet liggen, in de letterlijke beteekenis van het woord, en rustig de groote trap begon te bestijgen.

De vier Mexicanen echter — hun landaard zal den lezer nu wel duidelijk geworden zijn — traden, op het voetspoor van den knoopjongen, een der liftkooien binnen, die bijna aanstonds omhoog schoot, en met een korten, trillenden ruk stilhield op de derde verdieping. De vergulde deur veerde open, de knoopjongen wipte naar buiten, juist als een kanarie uit zijn kooi, en liep de met een breeden, dikken looper bekleeden gang bijna geheel ten einde totdat hij stilstond voor een deur waarop de bestemming en het nummer van de kamer te lezen waren, waartoe zij toegang gaf.

Hij klopte, deed de deur op een kier open, vroeg den naam van den bezoeker, dien hij met den portier had zien spreken, en noemde dien met luider stemme.

Het knaapje verhaspelde de Spaansche naam op een grappige wijze, maar de Mexicanen kwamen bepaald voor iets heel gewichtigs, want geen hunner dacht er maar aan, te glimlachen.

Reeds gooide hun kleine gids de deur wijd open, zij stapten zwiingend een tamelijk groot, helder verlicht vertrek binnen, dat met twee ramen uitzag op het Strand, de deur ging zachtjes achter hen dicht, en zij waren alleen met den vertegenwoordiger van een der machtigste wapenfabrieken van Europa, die alleen maar een Krupp — en dan nog slechts zooals die voor den oorlog was — als haar meerdere behoefde te erkennen.

De vertegenwoordiger van Cockerill, Henry Caruthers, was toen een jaar of vijf en veertig, maar reeds zoo kaal als een biljartbal, met zeer lichte wenkbrauwen, die nauwelijks zichtbaar waren, een rond, op den eersten aanblik goedmoedig, bijna onnoozel gelaat, maar waarin twee groote, staalgrijze oogen, schitterden, die duidelijker dan zijn ronde wangen en zijn zachte huid als van een vrouw, wezen op zijn eigenlijk karakter.

Hij nam zijn bezoekers snel maar blijkbaar met groote aandacht op, terwijl hij eenige stoelen terecht schoof, en begon onmiddellijk:

— Het verheugd mij heeren, dat gij mannen van de klok blijkt te zijn! Ik wil U niet ontveinzen dat ik het op het oogenblik zeer druk heb, en er dus prijs op zou stellen, als wij spoedig tot een vergelijk konden komen! Uw telegram, Uw houde het mij ten goede, was in tamelijk vage bewoordingen vervat en bood weinig houvast.

Er verscheen iets als een glimlach om de dunne lippen van Gonzalez, toen hij met een licht schouderhalen opmerkte:

— De zaak waarvoor wij komen gebood ook

een groote mate van voorzichtigheid, mijnheer Caruthers! Het zal U aanstonds duidelijk worden, dat ik niet anders kon of mocht handelen.

— Terzake dan, Heeren! Neem plaats, als ik U verzoeken mag! Gij rookt zeker?

Hijzelf was voor een groote, van glanzend ebbenhout vervaardigde tafel zonder kleed gaan zitten, waarop schrijfbehoeften stonden, waarop zijn eigen actentasch lag, benevens eenige losse papieren en brieven, die hij blijkbaar, wachtend op zijn bezoekers, had doorgelezen, en schoof Gonsalez nu een kistje fijne sigaren toe.

De Mexicanen bedienden zich, en toen de rook van de dure sigaren — Cockerill was er goed voor! — omhoog kronkelde, hernam Caruthers weer, wiens scherpe oogen bijna geen oogenblik het gelaat van Gonsalez loslieten:

— Wat ik weet is het volgende: gij vormt met Uw vieren een soort van Comité, dat naar Engeland is gekomen in opdracht van . . . de partij, die op dit oogenblik in Mexico het gezag in handen tracht te krijgen! Gij wilt twintigduizend geweren koopen . . .

— Pardon, als ik U in de rede val, signor! zeide Gonsalez haastig. Het zou mij leed doen als bij U de meening zou postvatten, dat gij wapens zoudt moeten leveren aan rebellen! Dat zoudt gij immers niet doen?

Er was iets loerends in de zwarte oogen van den Mexicaan toen hij deze vraag stelde.

— Caruthers bestudeerde de asch van zijn sigaar, tipte die in het aschbakje, liet de vingers van zijn zeldzaam blanke, mollige rechterhand als een pianist even over het gladde hout van de tafel spelen, en toen pas keek hij weer op, en antwoordde met een flauw glimlachje:

— Het is voor een wapenfabriek als de onze heel moeilijk, uit te maken wie rebellen zijn of niet, mijnheer Gonsalez. Ons standpunt is, dat wij ons met Uw — die onderdeelen niet behoeven te bemoeien. Wij drijven geen politiek — wij vervaardigen geweren! Wij matigen ons geen oordeel aan in hetgeen de bewoners van een ander land believe te doen. Natuurlijk zijn er grenzen, die in geen geval overschreden mogen worden.

— Mag ik vragen of die grenzen bijvoorbeeld — in Oost-Prusen getrokken moeten worden? vroeg Gonsalez met een eigenaardig lachje.

— Wat bedoelt gij daarmee mijnheer? vroeg Caruthers, een weinig uit de hoogte.

— Ik bedoel — zou de fabriek van Cockerill er tegen hebben, geweren te leveren aan de Sovjet-Republiek?

De vraag scheen Caruthers ten zeerste te verbazen. Zijn lichte wenkbrouwen gingen een eind

de hoogte in, en toen antwoordde hij langzaam, afgemeten:

— Maar waarde heer — wij zouden ons geen oogenblik bedenken om het te doen — en wij hebben ons ook geen oogenblik bedacht! Rusland is op dit oogenblik een geordende staat. Hoe die staat is ingericht, daarmee hebben wij niets te maken, dat zijn onze zaken niet. Wij kunnen als particulier tegen het Bolsjewisme gekant zijn — maar wij hebben als wapenleverancier geen voorkeur! Zaken zijn zaken!

Gonsalez glimlachte, en antwoordde:

— Een gezond standpunt! Maar gij sprak van grenzen, daareven! Gij zoudt zeker geen geweren leveren aan Hindoes en andere inwoners van Engelsch-Indië, wanneer zij in opstand zouden willen komen?

De vraag scheen mijnheer Caruthers vrij onaangenaam te treffen.

— Ieder geval moet op zichzelf beschouwd worden! gaf hij ten slotte koeltjes ten antwoord. Willen wij ons niet liever bij de zaak bepalen? Cij wenscht twintigduizend legergeweren van ons te koopen — met bijbehorende munitie, dat wil zeggen duizend schoten per geweer. Ik heb U immers goed begrepen?

— Volkomen! antwoordde Gonsalez, weer met datzelfde eigenaardige glimlachje om zijn lippen, die beschaduwde werden door een git-zwart, martiaal opgedraaid kneveltje. Maar ik acht mij verplicht U te zeggen waarvoor die wapens moeten dienen. Het moet U bekend zijn, dat in mijn arm vaderland de Katholieken op een afschuwelijke wijze onderdrukt worden door president Calles.

— Ik weet het, mijnheer!

— Welnu, in hun boezem heeft zich een partij gevormd, die vastbesloten is, ten koste van alles een einde te maken aan die onduldbare achtervolgingen, aan de slachtingen van onschuldigen, aan de vernederingen, welke de katholieke priesters moeten ondergaan. Vrouwen en kinderen zelfs worden ter dood gebracht, er wordt een waar schrikbewind uitgeoefend.

— Ik weet het — ik weet dat alles mijnheer! viel Caruthers den Mexicaan vrij ongeduldig in de rede. Ik keur dit verzet goed — en als ik dat zeg, spreek ik zeker in den geest van mijn werkgevers, wier godsdienstige overtuigingen U zeker wel bekend zullen zijn.

— Juist omdat zij mij bekend zijn, wendde ik mij tot Cockerill! antwoordde Gonsalez langs zijn neus. Er zijn dus principieel geen bezwaren tegen, ons die twintigduizend geweren met munitie te verkoopen?

— Geen principieele, en ook geen andere,

mijnheer Gonzalez! antwoordde Caruthers lakoniek. Ik herhaal U nogmaals, dat onze firma, binnen zekere grenzen, geheel afzijdig wenscht te staan, en zich niet wil bemoeien met politiek of andere overtuigingen van haar afnemers! Ware het anders, dan zou het immers onmogelijk zijn, zaken te doen!

— Zoo mag ik het hooren! De prijs?

— Wanneer gij de partij in eene lading koopt, kosten onze geweren 3 pond per stuk! Wat de munitie betreft, daarvan kan ik U thans geen prijsopgave doen. Morgen echter zal ik U den prijs van de geweerpatronen, voor het door U gewenschte model opgeven.

— En — moeten die geweren vooruit betaald worden?

— De helft van de koopsom bij de bestelling, de andere helft bij levering aan boord van het schip!

— Zij behoeven niet aan boord van een schip geleverd te worden! merkte Gonzalez op met een haast, die Caruthers eventjes verwonderd deed opzien. Het is ons voldoende, als de kisten met de wapens in een door ons op te geven pakhuis worden gebracht. Voor de overbrenging zullen wijzelven wel zorgdragen. De zaak is — Uw schepen, die op Zuid-Amerika varen, rekenen een buitengewoon hooge vracht — en wij gelooven de zending op een goedkoopere wijze. . . .

Caruthers hield zijn lichtgrijze, doordringende oogen strak op den Mexicaan gericht. Nu speelde om zijne lippen een eigenaardig lachje, en het was alsof hij inwendig ergens om moest grinniken. Zijn stem had echter haar gewone, rustige effen klank behouden, toen hij onverschillig opmerkte, en daarbij zijn rechterhand ophief:

— Geef U geen moeite, mijnheer Gonzalez! Uwe redenen laten ons volmaakt koud. Gij kunt ieder pakhuis opnoemen in welke kustplaats van Engeland gij ook verkiest, en de kisten zullen daar op tijd aankomen, zoodat gij ze in ontvangst kunt nemen!

Hij raadpleegde zijn horloge en stond op, terwijl hij zijn papieren bijeenzocht.

— Hebt gij soms nog iets te vragen? vroeg hij, zonder den Mexicaan aan te zien ditmaal.

— Nog slechts dit. Ik ken de geweren van Cockerill en behoeft ze volstrekt niet eerst te onderzoeken. Ik wil U dus nog slechts vragen, wanneer de zending ter aflevering gereed kan zijn.

— Binnen een week! antwoordde Caruthers onmiddellijk. De aanmaak van de noodige munitie echter zal een halve maand in beslag nemen — tenminste wanneer gij duizend patronen per geweer verlangt!

— Vijfhonderd is voldoende! Althans voorloopig! antwoordde de Mexicaan.

— Dan nodig ik U uit, als het kan reeds overmorgen de overeenkomst te komen teekenen op ons kantoor in Oxfordstreet!

Hij had zijn hoed genomen, klemde zijn portefeuille onder den arm waarin hij al zijn papieren had geborgen, boog tamelijk stijf voor de vier Mexicanen, en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

De deur was reeds lang dicht, toen Gonzalez, die zijn metgezellen een voor een met een veel-beteekenend glimlachje had aangezien, eindelijk opmerkte:

— Ik geloof dat wij niet zooveel omslag hadden behoeven te maken! Die Engelschen zijn voor alles zakenlieden! En misschien had Caruthers ons de geweren evengoed willen verkoopen, als wij hem dadelijk hadden bekend — waar ergens hun eigenlijke bestemming lag! Nu, beter al te voorzichtig dan botgevangen! Kameraden — ik geloof dat wij hier een prachtige onderneming op touw hebben gezet! Op ieder geweer een winst van minstens vier pond! Een fortuin voor ieder van ons! En nu spoedig weg, en beneden in het restaurant wat gedronken op den gunstigen afloop van ons zaakje!

En op hun beurt verlieten de vier Mexicanen, zachtjes onder elkander pratend en lachend, het vertrek, sloten de deur, en liepen over den breedten, dikken looper naar de liftkooi.

En juist toen zij daarin stapten, ging de deur van het aangrenzende logeervertrek geruischloos open, en de elegant gekleede heer, die een kwartier tevoren de trap was opgegaan, trad te voorschijn, sloot de deur, stond even stil om een sigaret aan te steken en liep toen met zachte, veerkrachtige schreden op zijn beurt de gang af.

HOOFDSTUK II.

OP HET SPOOR DER WAPENSMOKKELAARS.

De elegant gekleede heer moest een paar minuten op een lift wachten, daar het verkeer hiermede juist op dit oogenblik zeer druk was, en toen hij de vestibule bereikte was er van de Mexicaansche zaakgelastigden, of wat zij dan anders mochten wezen, geen spoor meer te ontdekken.

De heer ging langzaam naar buiten, keek even rond, wenkte een der talrijke taxi's, die steeds te vinden zijn in de nabijheid van een groot hotel, en stapte een oogenblik later in dat voertuig, hetwelk hem na een rit van omstreeks twintig minuten afzette voor een groot restaurant in Soho. De heer betaalde den chauffeur, die dadelijk weder wegreed, maar het restaurant scheen toch niet het doel te zijn van zijn reis per auto, want hij liep langzaam verder, nadat hij een enkelen blik naar binnen had geworpen, totdat hij, een paar honderd meters verder, ingehaald werd door een jongen man, die blijkbaar tot zijn zelfden stand behoorde, en die zwiingend naast hem begon mee te loopen, totdat beiden een breede, stille dwarsstraat bereikten, waar op dat oogenblik zoo goed als geen verkeer was.

Toen pas begon de jongeman te spreken, en vroeg, terwijl hij zijn heldere, blauwe oogen onderzoekend op het gelaat van den ander vestigde, dat straks en nadenkend stond:

— Welnu — was hij er, Raffles?

— Neen, Brand! De man wien mijn komst in het Astor Hotel gold is niet gekomen, en mijn tocht was dus nutteloos — althans wat hem betreft!

— Hoe meen je dat? vroeg de metgezel van den langgezochten gentleman-dief nieuwsgierig en ook wel een weinig ongerust.

— Wel, het toeval heeft mij in kennis gebracht met een zeer zonderlinge onderneming, en een nog zonderlinger troepje avonturiers, wier plannen ik nog niet geheel en al doorzie, maar die ik wil leeren kennen! Je weet dat ik een samenkomst zou hebben met den man in kwestie, wien mijn bezoek gold, in een vertrek op de derde verdieping. Ik was daar nauwelijks of een telefonisch bericht meldde mij, dat hij verhinderd was, en vandaag niet zou komen.

— Was er een telefoon in de kamer?

— Er is geen kamer in het Astor Hotel, Brand, of zij heeft haar eigen toestel! Ik wilde dus reeds weder weggaan toen ik in het aan-

grenzende vertrek, een soort van vergaderzaaltje, en bestemd voor personen die iets met elkander te verhandelen hebben, dat niet voor anderen ooren bestemd is, een stem meende te hooren, die me niet geheel en al onbekend voorkwam. En mijn betreurenswaardige nieuwsgierigheid dwong mij, nog wat geduld te oefenen en te luisteren naar hetgeen mijnheer Henry Caruthers, de rechterhand van den grooten Cockerill wel te zeggen kon hebben. Niets bleek gemakkelijker! De vertrekkenden hadden namelijk een gemeenschappelijken schoorsteen, in jaren niet gebruikt, na de indienststelling van de centrale verwarming, maar toch nog niet dichtgemetseld. Nu weet je dat ik bij dergelijke ondernemingen slechts zelden uitga zonder een paar voorwerpen, waarvan het groote nut mij herhaaldelijk is gebleken — en daaronder bevindt zich mijn microfoon. Tot vlak bij den schoorsteen treden en daarin het kleine instrumentje bevestigen was het werk van een oogenblik — en toen ik den geluidenontvanger aan het oor hield, verstond ik alles even duidelijk alsof ik bij het gesprek aanwezig was.

— En was het werkelijk de moeite waard?

— Zeer! Mijnheer Caruthers bleek namelijk een conferentie te hebben met een viertal Mexicanen, die ik tot mijn spijt slechts heel vluchtig heb kunnen zien, en van verren afstand, bij hun heengaan, maar die ik hoop terug te vinden.

— Wat kwamen zij doen?

— Geweren koopen, Brand!

— Jachtgeweren? En hielden zij daarvoor een afzonderlijke conferentie?

Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zei:

— Mijn waarde Brand — dat zou immers van geen beteekenis zijn! Zij kwamen om twintigduizend legergeweren te koopen, en de daarbij behorende munitie, ten bedrage van duizend patronen per geweer!

— Aha, nu begrijp ik het! Het waren afgevaardigden van Calles, den president van Mexico!

— Raadt nog maar eens, Brand! Veel moeite zul je er wel niet mee hebben?

— Natuurlijk niet — want als zij dat niet waren, dan konden zij alleen maar komen uit naam van de tegenpartij, dat wil dus zeggen namens de onderdrukte katholieken, de opstandige generaals!

— Althans — daarvoor gaven zij zich uit. Zij zeiden inderdaad tot Caruthers dat de geweren bestemd waren voor de opstandelingen. Hij maakte natuurlijk niet het geringste bezwaar, de geweren af te staan.

— Maar wat is daar nu eigenlijk voor bijzonders aan? vroeg Brand verwonderd. Cockerill levert aan bijna alle naties ter wereld, aan Polen zoowel als Vuurlanders aan Bolsjewiki en aan Fassisten! In den handel kent hij geen politiek onderscheid.

— Luister Brand! Toen Caruthers was heengegaan, zeide de woordvoerder der Mexicanen, een zekere Gonzalez, iets, dat mijn aandacht trok en dat ook volkomen waard was!

Hij zeide namelijk dat er op ieder geweer een winst van vier pond zou komen als zij ze weder verkochten. Ieder van hun zou dus twintigduizend pond sterling kunnen verdienen met dien zonderlingen handel!

— Wel, ik kan er het bijzondere nog altijd niet van inzien! Zij zullen natuurlijk de geweren tegen zooveel pond per stuk koopen en ze met een winst van vier pond aan de Mexicaansche opstandelingen van de hand doen.

— Gekheid Brand! riep Raffles een weinig ongeduldig uit. De Mexicaansche katholieken zijn geen dwazen en weten zeer wel wat de prijs is van een Engelsch geweer! Dat weten de meeste volkeren. Maar er zijn er ook die het niet weten, die toch tot iederen prijs wapens willen bezitten — en het is juist aan hen, dat Gonzalez die geweren wil verkwanselen. Wij kunnen hier dus onmogelijk te doen hebben met een geordende partij, maar het is dunkt mij zeker, dat de geweren bestemd zijn voor opstandelingen — en die over groote bedragen kunnen beschikken, want anders is het onverklaarbaar dat zij zeven pond zouden betalen voor een geweer dat voor drie pond te verkrijgen is!

— Die redeneering is volkomen logisch! riep Brand uit. Misschien zijn die wapens wel bestemd voor Engelsch-Indië, — het broeit daar weder in den laatsten tijd!

— Dat geloof ik niet, Brand! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ten eerste zijn de aanvoerders van de Hindoesche opstandelingen zeer ontwikkelde lieden, geneesheeren, studenten, advocaten, die drommels goed weten hoeveel een legergeweer kost, en ten tweede zouden die aanvoerders zich nog wel eens bedenken, verondersteld dat zij den prijs niet wisten, om als tusschenhandelaars Mexicanen in den arm te nemen. Neen, volgens mij moeten wij zoeken onder de nog weinig bekende opstandelingen, onder degenen die zeer voorzichtig moeten zijn bij het binnensmokkelen van wapens — wij

zouden bijvoorbeeld kunnen denken aan de communisten in Nederlandsch-Oost-Indië.

— Maar als je in die opvatting gelijk had, riep Brand verschrikt uit, dan zou het je dure plicht zijn, onmiddellijk den Nederlandschen Gezant te gaan waarschuwen!

— Komaan Brand, dat zou immers tijd verknoeien zijn, weerde Raffles af. Geloof je nu werkelijk dat die Gezant zelf niet nauwkeurig op de hoogte is van wat er daarginds op Java en Sumatra onder de bevolking leeft? Zulke opstanden zijn toch onmogelijk te voorkomen — hoogstens kunnen zij bedwongen worden, als zij eenmaal zijn uitgebroken. Maar de oproerkraaiers weten hunne plannen meestal zoo uitstekend geheim te houden, dat de uitbarsting nog altijd onverwachts komt. Overigens is het zeer goed mogelijk dat ik mij vergis en dat de geweren voor een anderen opstandigen groep bestemd zijn. Ik dacht het eerst aan Nederlandsch-Indië omdat daar nog altijd inlandsche hoofden wonen, ook prinses en vorsten, die slechts in schijn het Nederlandsche Gezag erkennen, en die over onafzienbare rijkdommen beschikken. Maar hoe dan ook — ik wil die lieden in het oog houden en zien wat zij voornemens zijn! Zij moeten zeer goed van geld zijn voorzien, en dat is een aantrekkelijkheid te meer!

— En de man met wien je een samenkomst zou hebben?

— Hij kan wachten! zeide Raffles schouderophalend. Die oliedomme rijkard zal mij niet ontgaan, en vroeg of laat zal ik mijn schade wel inhalen! Dit geval is veel belangwekkender.

— En waarschijnlijk ook heel wat gevaarlijker! merkte Brand droogjes op. Waar logeeren die Mexicanen ergens?

— Dat weet ik niet, maar dat is gemakkelijk uit te vorschen. Ik hoopte dat zij gevolg zouden geven aan hun voornemen, in het restaurant van het Astor Hotel op den goeden afloop iets te drinken, maar in de lift hebben zij zich zeker bedacht, want ik zag niemand. Overmorgen echter moet Gonzalez zich naar het hoofdkantoor van Cockerill in de Oxfordstreet begeven, om daar de eerste helft van de koopsom te storten. Dat is een nieuwe maatregel van onzen wapenfabrikant, die wat al te veel leergeld heeft moeten betalen aan onbetrouwbare afnemers! Wij hebben dus niets anders te doen dan onzen man daar op te wachten!

— Maar waarom neem je hem de koopsom niet eenvoudig af, voor hij er iets mee kan uitrusten?

— Daaraan heb ik een oogenblik gedacht, maar de volgende redeneering heeft mij daarvan

weerhouden! Ik zou mij van tienduizend pond sterling kunnen meester maken — ofschoon dat tegenwoordig in Londen weer gemakkelijker gaat dan vroeger, maar de onderneming van Gonsalez zou heel waarschijnlijk in het water vallen bij gebrek aan contanten, en hij zou mij dus onmogelijk in aanraking kunnen brengen met de mannen of den man, die de geweren voor zulk een hoogen prijs van hem wil koopen. Bedenk eens hoe rijk die wel moet zijn Brand! Iemand die een paar millioen kan neertellen! Denk je verder eens de mogelijkheid in, dat de opdrachtgever onzen vriend Gonsalez nooit van te voren van aangezicht tot aangezicht gezien heeft, en dat een ander zijn plaats inneemt! Wat al mogelijkheden openen zich hier!

— Heel gevaarlijke mogelijkheden! zeide Brand voorzichtig.

— Ongetwijfeld! Niemand kan zeggen waarheen de tocht van dien Mexicaan ons zou voeren — want het is bijvoorbeeld evengoed mogelijk, dat de geweren bestemd zijn voor een voormaligen Russischen Grootvorst, die ergens in de Krim in het geheim bezig is met het voorbereiden van een opstand tegen het Bolsjewisme. De Krim is bijna altijd de bakermat geweest van dergelijke vruchteloze pogingen tegen de Bolsjewistische overheersing. Van den Balkan zal ik maar zwijgen — in dien heksenketel komen geweren altijd wel te pas — en ook daar zou men wel bereid zijn, een veel te hoogen prijs te betalen voor goede geweren, waarvan de invoer door de geallieerde mogendheden streng verboden is. Maar nu genoeg getheoretiseerd! De praktijk zal wel uitwijzen wat hier aan den gang is! Mij dunkt dat het een gunstig oogenblik is om te lunchen, Brand! Wat dunk je van Cecil?

— Mij is het wel! Het is prachtig weder, en wij kunnen op het terras plaatsnemen.

De beide vrienden riepen dus opnieuw een taxi aan, en niet lang daarna betraden zij een van de schoonste hotelterrassen, welke Londen kent — en het eerste wat Raffles zag was een viertal heeren met bruine gelaatskleur, fonkelende oogen, en glanzende, zwarte haren, in wie hij onmiddellijk, hoe vluchtig hij hen dan ook gezien had, zijn vier Mexicanen van Cockerill herkende.

Buitengewoon toevallig was dit volstrekt niet — welke vreemdeling, die zichzelf respecteert en die Londen voor slechts weinige dagen bezoekt, zou verzuimen, althans eenmaal in het Hotel Cecil te gaan lunchen!

De vier heeren zaten dicht bij de balustrade, en hadden dus een onbelemmerd uitzicht over de Theems, en over de breede kade, het Victoria Embankment. Het was duidelijk dat zij in een

voortreffelijke luim verkeerden want zij lachten voortdurend, met de hoofden dicht bijeen gebogen. Zij gaven op Raffles en Brand volstrekt geen acht, die een paar tafeltjes verder hadden plaatsgenomen, evéneens aan de balustrade.

Het was voor den tijd van het jaar tamelijk frisch en veel bezoekers waren er dan ook niet.

Maar onder die weinige gasten bevond er zich eene, die onmiddellijk de gansche aandacht van Raffles trok, al liet hij dat niet merken, want het was een van zijn verwonderlijke gaven, een zeer nauwkeurige en grondige studie van zijn medemenschen te maken, zonder dat dezen er ook maar het minste van bespeurden.

Het voorwerp zijner aandacht was een bijzonder mooie vrouw, met verrijnde elegance maar toch volstrekt niet ópzigtig gekleed, en gestoken in een fraaien, blijkbaar zeer duren pelsmantel. Zij had een ovaal gelaat, waarin twee groote, donkere oogen schitterden, waarbij de zachte, olijfkleurige tint wonderwel paste. Het was een van die gelaatskleuren, die zelfs geen spoortje poeder behoeven. De wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken, de mond was vrij groot, maar schoon gevormd, en haar tanden waren verblindend wit en gaaf, wat duidelijk te zien was, want zij knabbelde op een biscuit, behoorend bij haar kop koffie, terwijl zij blijkbaar keek naar de vier Mexicanen — en meer speciaal naar hunnen aanvoerder, den waardigen heer Pablo Gonsalez.

Naar Raffles en Brand had zij slechts vluchtig gezien, en daarop haar aandacht weer bepaald tot de vreemdelingen.

En Gonsalez, die blijkbaar in zijn gemoed nog wel ruimte had voor andere dingen dan zaken alleen, wendde nu en dan het gelaat naar haar toe en in zijn zwarte oogen was zoo duidelijk bewondering te lezen, dat hij die evengoed in woorden had kunnen uiten.

Raffles sloeg dit spelletje eenige minuten zwijgend gade, zonder dat een van de beide partijen er iets van bemerkte en toen fronsten zich eventjes zijn wenkbrauwen en hij zeide op zachten toon tot Brand:

— Bij al mijn ondernemingen, Brand, houd ik rekening met alles wat zich daarbij met mogelijkheid kan voordoen — behalve met de vrouw, want die is onberekenbaar. Zij is in alle rekenkunstige vraagstukken, de groote onbekende. Ik noem een voorbeeld: als deze bevalige vrouw het soms voorzien mocht hebben op onzen Mexicaan, dan visschen wij heel zeker achter het net!

— Wat? Je houdt haar dus voor een . . . ? riep Brand verontwaardigd uit.

— O, je weet heel wel dat die vrouwen in

soorten zijn aan te treffen! Die daarginds is heel stellig geen gewone lichtekooi! Zij staat zeer veel hooger op den maatschappelijken ladder, als ik mij zoo eens mag uitdrukken!

— Je houdt haar dus voor een avonturierster! vroeg Brand verbaasd.

— Maar mijn waarde — herken je dan werkelijk Sybil Thorndike niet?

Brand weerhield met moeite een kreet van verbazing, en staarde met een blik vol ongeloof naar de schoone vrouw, die een tiental meters verder was gezeten, en die naar het scheen nog altijd alleen maar oogen had voor mijnheer Gonzalez, die reeds in het stadium verkeerde, waarin een man zijn snorpunten opdraait, tersluiks in een handspiegeltje ziet of zijn das wel recht zit, en allerlei sierlijke houdingen aanneemt.

Toen zei hij zacht:

— Je moet je vergissen, Edward! Sybil Thorndike was blond — om niet te zeggen rossig!

— Toen wij haar het laatst zagen als een rossige, Brand, had ze eenvoudig haar zwart haar ontkleurd met waterstofsperoxyde!

Brand gaf niet dadelijk antwoord. Hij dacht aan een avontuur, dat omstreeks een jaar geleden had plaatsgevonden en in het verloop waarvan beide mannen in aanraking waren gekomen met een van de schoonste, stoutmoedigste, en verreweg de schranderste avonturierster van het geheele vereenigde Koninkrijk!

Dit is misschien niet de juiste term, want de schoone Sybil had bij die gelegenheid wel den invloed gevoeld van een macht, vijandig aan de hare — maar de man, in wiens handen die macht lag, had zij niet te zien gekregen, zelfs niet in een vermomming! Raffles ziet op deze onderneming nog altijd terug met een gevoel van gerechtvaardigde trots, want het was zeker niet iederen man gegeven, een vrouw als Sybil Thorndike te bestrijden, en daarbij zelf als het ware achter de schermen te blijven!

Het was voor het overige een eerlijke partij — en de vrouw beschikte bij die gelegenheid stellig over de scherpste wapens. Raffles had haar nooit onderschat, hij was haar volstrekt niet kwaad gezind — maar hij streed tegen haar, zooals de eene schaakspeler het doet tegen den ander, zonder hartstocht, en alleen maar bezielde door den wensch het door schrandereid te winnen van de andere partij!

Overigens een gevaarlijke vrouw, Sybil Thorndike! Gevaarlijk door haar sluwheid, haar

vóorzichtigheid, die haar tot dusverre nog steeds buiten de altijd tot grijpen gereed zijnde handen van het gerecht had weten te houden, en dan vooral door haar schoonheid!

Ja, zij was wel bewapend, die bewonderenswaardige vrouw!

Het was voor Raffles aanstonds duidelijk, dat zij ook ditmaal iets in het schild voerde en waarschijnlijk niet op dat vrij tochtige, kille terras had plaatsgenomen, louter voor het vermaak, naar het verkeer op de Theemskade en op het water van de rivier te zien. Zoo zij al niet regelrecht koketteerde met mijnheer Gonzalez — het viel niet te miskennen dat zij haar aandacht aan hem wijdde, en met een zeker genoeg de duidelijke bewijzen van zijn stomme hulde in ontvangst nam.

— Zou zij den Mexicaan kennen? vroeg Brand tenslotte, toen hij eindelijk van zijn verbazing bekomen was, en de schoone avonturierster herkend had, ofschoon zij destijds rosblond was geweest, met veel dichter begroeide wenkbrouwen dan thans.

— Het is duidelijk van niet, Brand! antwoordde Raffles. Zoo doen geen twee menschen, die elkander kennen, al is het nog zoo vluchtig. Wat wel zeker mag worden genoemd, dat is, dat zij poogt, kennis met hem te maken!

— Maar dat doet een vrouw als zij altijd alleen uit berekening, Edward!

— Natuurlijk! Als Sybil een hart heeft, dan houdt zij dat merkwaardig goed verborgen voor den evenmensch! Waarschijnlijk heeft zij het op zijn geld voorzien!

— Maar hoe kan zij weten dat hij dat bezit?

— Zij zou haar vak al zeer slecht verstaan, Brand, als dat niet het geval was! Er bestaat een soort van internationale inlichtingsdienst ten behoeve van dames en heeren van het edele gilde der dieven, die uitmuntend werkt, en waarvan allen profijt mogen trekken, die er maar lust in hebben! Of de verdere plannen van Gonzalez al bekend zijn — dat zou ik je niet kunnen zeggen, maar die vrouw daarginds, die zoo schijnbaar onverschillig aan haar koffie nipt, weet heel beslist wat Gonzalez hierbracht — of op zijn minst — dat hij de drager is van een groot bedrag — en van die wetenschap schijnt zij gebruik te willen maken, dat staat als een paal boven water! En de vraag is nu maar, wie van ons beiden het eerst het einddoel zal bereiken — madame Sybil Thorndike — of je onderdanigen dienaar!

HOOFDSTUK III.

HET DOEL VAN SIGNOR GONSALEZ.

Er waren ongeveer zes dagen verstreken sedert dit voorval. Raffles hield beide oogen wijd open, en Brand assisteerde hem daarbij. En door goed uit te zien, waren beiden tot de ontdekking gekomen, dat Sybill Thorndike in dien tijd niet had stilgezeten!

Maar hoe bekwaam die vrouw ook was — in een wedren met den tijd moet zelfs de geniaalste mensch het afleggen, en zij had nu eenmaal maar twee etmalen tot haar beschikking, om haar mijnen te leggen — hetgeen onvoldoende bleek te zijn!

Zooals te voorzien was had zij kennis aangeknoopt met Gonsalez, beiden waren te samen gezien in een loge, in het Hypodrome Theater — maar dat was in den avond van den tweeden dag, en juist dien middag had Gonsalez in handen van heer Caruthers een chèque gesteld ten bedrage van 30.000 pond sterling, zijnde de helft van de koopsom!

Sybil Thorndike had dus alle reden om boos te zijn en toornig op zichzelf, en dat was zij wellicht ook, maar dan kreeg toch niemand iets van die gemoedsgesteldheid te zien, en zeker niet haar nieuwe vriend, de heer Gonsalez, voor wien zij zich zooveel moeite gaf!

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles evengoed op de hoogte was van die storting als de Mexicaan zelf. Hij wist ook dat de chèque in volmaakte orde was, dat zij een uur na de komst van Gonsalez reeds was verzilverd, en tenslotte wist hij, dat Sybil Thorndike zich geenszins voor overwonnen bleek te verklaren!

Inderdaad, men zou hebben kunnen denken, dat na dezen tegenslag, de schoone avonturierster een man in den steek zou hebben gelaten, die een zoo vervaarlijke aderlating had ondergaan — het tegendeel bleek echter waar! Men zag hen nog voortdurend in elkanders gezelschap, nu eens te paard in Hyde Park, dan weder aan hetzelfde tafeltje in een der fijnste restaurants.

Raffles poogde te ontdekken, of Gonsalez soms in een oogenblik van groote vertrouwelijkheid aan de vrouw had medegedeeld, wat zijn plannen met de gekochte geweren waren, maar daarin kon hij onmogelijk slagen! Er zijn plaatsen en toestanden, die zelfs voor een man als Raffles geheim moeten blijven — tenzij hij met geweld zou willen bereiken wat met list onmo-

gelijk is, en in dit bijzondere geval was alles aan te wenden — maar zeker geen geweld!

Intusschen had Raffles alle reden om te vermoeden, dat Gonsalez ook maar niet de eerste de beste was, en tegenover Sybil zijn mond niet had voorbij gepraat. Immers, had hij haar alles gezegd, dan zou de vrouw niet de minste reden hebben, een relatie te handhaven, die haar toch volstrekt geen voordeelen meer kon opleveren!

Want het stond nu vast, dat Gonsalez al het benodigde geld onmiddellijk op een bank had gestort en dus de koopsom alleen maar in chèques kon betalen! De tweede helft zou gestort worden bij aflevering — en nu was dat oogenblik aangebroken!

Het was Henderson, de herculische chauffeur van Raffles, die dit oogenblik waarnam, toen hij op post stond bij het pakhuis, waarin de geweren tijdelijk zouden worden opgeslagen.

Londen telt duizenden van die groote pakhuizen, en toch had Raffles al vrij spoedig ontdekt, waarheen de geweren zouden worden gebracht. Dat was hem medegedeeld door een van de honderden kleine straattekels, die in dienst stonden van den grooten onbekende, zonder ooit te hebben geweten wie of hij eigenlijk was.

En het is bekend — waarin zelfs de fijnste speurneus van Scotland-Yard faalt — dat blijft niet lang verborgen voor een Londensche straatjongen.

Nauwelijks had James Henderson, de eerste, blijkbaar zeer zware, uit stevig hout ineengetimmerde kisten zien ophijschen, of hij ging van zijn bevindingen mededeeling doen aan Lord William Aberdeen, zijnen meester, onder welken naam Raffles gedurende deze periode nog altijd in Londen verblijf hield.

Toen hij die boodschap overbracht was Raffles in gezelschap van Brand, en beiden waren gezeten in de kleine bibliotheekzaal van het mooie heerenhuisje, hetwelk Raffles in Cromwellstreet bewoonde.

Raffles luisterde aandachtig toe, en zeide:

— Je hebt goed opgelet, Henderson! Hiermede zijn we er echter nog niet! Ik zal je nu moeten verzoeken, weer terug te keeren, en een poging te doen om uit te vinden, wanneer de kisten met de geweren zullen worden weggehaald, en naar welk schip zij moeten worden gebracht. Het is het best, dat je je een weinig vermomd — ik zou niet graag willen dat iemand

wist, dat de chauffeur van Lord Aberdeen op post stond in de havenwijk, dicht bij een have-loos pakhuis!

Aan die mededeeling had de reus genoeg. En hij haastte zich dadelijk weg om de opdracht te gaan vervullen.

Brand, die zwijgend had toegeluisterd, vroeg nu:

— Zou die Gonsalez de geweren vervoeren aan boord van een gewoon passagiersschip?

— Die vraag heb ik mezelf ook voorgelegd, Brand, en om haar het best te beantwoorden heb ik gepoogd mij geheel in den toestand van dien Mexicaanschen gewerenschacheraar te verplaatsen. Het charteren van een schip over groote afstanden kost zeer veel, en het is de vraag of hij zijn winst met het daarvoor benodigde bedrag wil zien verminderen! Mij dunkt ligt het dus voor de hand, dat hij zal pogen, met zijn gevaarlijk vrachtje zoover mogelijk te komen aan boord van een gewoon vrachtschip of een mailboot.

— Maar niet alle landen laten zonder meer zulke groote zendingen geweren toe! riep Brand uit.

— Verreweg de meesten doen het niet! Hij moet dus juist een haven uitzoeken, waarin hij althans de geweren ongestraft kan lossen — en ze vandaar smokkelen naar de eigenlijke plaats van bestemming! Zoo is het bijvoorbeeld onmogelijk om te willen trachten, met een der groote schepen van de Nederlandsche Lloyd twintig duizend geweren op de reede van Tandjong-Priok te willen aan land brengen! Men is in Ned.-Indië natuurlijk zeer streng, de invoer van alle mogelijke vuurwapens is verboden, tenzij onder een regeeringsgeleidbrief, dus ten behoeve van die wapens, die bestemd zijn voor leger, maréchaussee en politie, en zijn kisten zouden onverbiddeijk geconfisceerd worden. Maar — de booten van de Nederlandsche Lloyd liggen ook stil in Port Said! Zij blijven daar meestal een vollen dag. Daar kan hij althans de kisten lossen! En vandaar is het nog slechts weinige dagen met een motorboot! Ik noem nu slechts dit voorbeeld! Ik laat buiten bespreking dat hij den vrachtbrief kan vervalschen, en kan pogen, de kisten met de geweren onder valsche vlag binnen te smokkelen! Maar aan het charteren van een schip over lange afstanden geloof ik niet — men betaalt natuurlijk liever geen duizend pond extra, als het vermeden kan worden!

Een oogenblik zwegen de beide mannen, en toen hernam Raffles:

— Naar alle waarschijnlijkheid zijn de ge-

weren bestemd voor een Oostersch land. Moesten zij naar den Balkan gezonden worden, dan zou Gonsalez zeker niet zooveel omslag maken, en hier een opslagplaats betalen. Welnu, dan wordt onze keus reeds beperkt! Wij hebben dan slechts na te gaan, bij welke lijn plaatsruimte besproken is voor die zware, en groote kisten, waarvan er minstens een honderdtal zullen zijn, ieder tweehonderd geweren bevattend — en dan weten wij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid met welk schip onze man zal vertrekken en met datzelfde schip reizen ook wij!

Brand had hoofdschuddend toegeluisterd, allesbehalve overtuigd ditmaal. De onderneming leek hem uiterst gewaagd, en bood weinig kansen op een goeden uitslag. En dit werd ondernomen door dezelfde man, die in verreweg de meeste gevallen al zijn gewaagde aanslagen zoo uitmuntend voorbereidde!

Het viel echter duidelijk aan het gelaat van Raffles te zien, dat hij een vast voornemen met zich meedroeg, en Brand kon dus niets anders doen, dan zich schikken in wat toch onvermijdelijk zou zijn. Dat hij van de partij moest zijn — er viel geen oogenblik aan te twijfelen. En ook Henderson zou wel meegaan, want, bedrogen niet alle voortekenen, dan werd het, wat Henderson zeer eigenaardig „een klapzaak” noemde.

Brand had de gezichten van die Mexicanen goed bestudeerd — en al zagen zij eruit, al deden zij zich voor als heeren, — die gezichten spraken van een slechte inborst en van een misdadigheid, die voor niets zou terugdeinzen, onder het dunne laagje van een welverzorgd uiterlijk.

En de toekomst zou Brand al vrij spoedig in het gelijk stellen!

Dienzelfden middag reeds, nadat Raffles en Brand ieder op eigen gelegenheid geduldig overal navraag hadden gedaan, wisten zij, dat er een vrij groote bergruimte was besproken aan boord van de „Minotaurus” een der grootste schepen van de Nord Deutsche Lloyd, en die den dienst van Hamburg op een aantal Engelsch-Indische havens onderhoudt.

Dat vaartuig zou reeds den volgenden dag vertrekken, en er was dus geen tijd te verliezen, wilde Raffles inderdaad gevolg geven aan zijn voornemen.

Waarom Gonsalez geen gebruik maakte van een Engelsch schip, was hem aanvankelijk duister, totdat hij begreep, dat een Duitsche reeder waarschijnlijk minder bezwaren zou maken tegen de verlading van een vracht die

hem heel wat zou opleveren, dan een Engelsche. Vooral waar de bestemming een Engelsch-Indische haven was.

Het eindpunt van de „Minotaurus” was Singapore, en Raffles, dit wetende, begon hoe langer hoe meer over te hellen tot de meening, dat de geweren inderdaad bestemd waren voor Maleische en Javaansche opstandelingen! En dan was het ook een Indisch hoofd, aan wiens trouw de groote Heer te Batavia vast had geloofd, die het reusachtige bedrag zou betalen, noodig voor den aankoop van die gesmokkelde wapens.

Nog dienzelfden avond vertrokken de drie mannen, na zich van alles te hebben voorzien wat zij meenden te kunnen noodig hebben, naar Bremen met hetzelfde vaartuig, dat ook de kisten met de geweren, en de vier Mexicanen aan boord had. De tweede chèque was dus naar behooren uitbetaald en reeds geïnd en op dit oogenblik waren de geweren het eigendom van signor Gonzalez.

Het was een groot vrachtschip, dat echter ook wel passagiers vervoerde, mits deze zich wilden tevreden stellen met zeer eenvoudige hutten, en nog eenvoudiger mondkost.

Wie niets tegen al dien eenvoud scheen te hebben, als het noodig was, en als zij daardoor aan de zijde kon blijven van „den geliefden man” — dat was niemand anders dan Sybil Thorndike in hoogst derzelve persoon!

Zonder al te groote verbazing merkte Raffles dien avond op, toen hij over de reeling hing, en keek naar het inhijschen van de tallozen wihouten, langwerpige kisten, dat zich onder de weinige passagiers, die zich over de smalle loopplank aan dek begaven, ook een elegante vrouw bevond, letterlijk op de hielen van Gonzalez. En niet zonder eenigen grond leidde hij hieruit af, dat de hartstocht den Mexicaan genoopt had tot een vrij onvoorzichtige daad, al zou hij dat waarschijnlijk pas veel later beseffen. Er moest dus bepaald reeds iets bestaan tusschen die twee, Gonzalez had zijn nieuwe vriendin niet áchter willen laten, en zij was met hem mede gegaan, en had natuurlijk niet nagelaten deze groote opoffering voor een elegante, wereldsche vrouw als zij was voor te stellen als een bewijs van onbluschbare, diep gewortelde en zuivere liefde!

Maar al wist Gonzalez blijkbaar niet wat voor vleesch hij in de kuip had — Raffles wist het daarentegen des te beter! Hij kon dan ook onmogelijk aan zooveel onzelfzuchtige genegenheid gelooven, en zette zijn oogen wijd open, ten halve verborgen in de schaduw van de campagnebrug, met het gelukkige resultaat, dat

hij al heel spoedig tot de ontdekking kwam van een zekere draadlooze verbinding tusschen Sybil Thorndike en een anderen reiziger, die pas een kwartier later aan boord was gekomen, en die haar toch klaarblijkelijk niet kende, want hij was haar zooveel reeds een paar malen rake-lings voorbij gegaan, zonder eenige notitie van haar te nemen.

Hij was een rijzig man, met een mager, gladgeschoren gezicht, oogen die een weinig te dicht bijeenstonden naast een scherpe, kromme neus, en spaarzaam, maar dan ook keurig gescheiden en geborsteld haar.

Raffles kende dien man niet. Hij wist dat hij hem nooit tevoren had gezien. Maar hij wist evenzeer, en zoo stellig alsof het hem door de vrouw zelve gezegd was, dat er connecties bestonden tusschen haar en dien man. Het was bliksemsnel in zijn werk gegaan, maar Raffles had uitstekende oogen, hij verwachtte wel iets dergelijks, het dek was zeer helder verlicht door een paar felle zoeklichten, halverwege de laadmasten bevestigd, en zoo kon hun snelle uitwisseling van veelzeggende oogwenken en gebaren dan ook niet aan zijn scherp blik ontgaan.

— Zij drijft het wel wat heel ver! mompelde hij voor zich heen, wel niet bepaald verwonderd, maar zich toch wel afvragend, wat dit te be-duiden kon hebben.

Zou die vrouw werkelijk voornemens zijn, den Mexicaan tot aan het einde van zijn reis te vergezellen? Met welk doel dan, nu zij toch wist, en er getuige van geweest was, dat hij de koopsom reeds had afbetaald en nu zeker nog over weinig geld zou beschikken?

Raffles was er de man niet naar, om halverwege in een redeneering te blijven steken. Hij zette haar voort, geduldig, en moest toen wel tot deze slotsom komen, dat de vrouw niets anders kon beoogen dan hijzelf! Zij begreep dat de Mexicaan die twintigduizend geweren niet voor eigen gebruik had gekocht, maar ze met een zeer groote winst van de hand wilde doen — en zij hoopte beslag te kunnen leggen op de ontvangen koopsom!

Die uitslag was voor Raffles niet zeer aangenaam. Raffles had alle reden om het vrouwelijk geslacht te haten, en aan dat gansche geslacht te verwijten, wat enkelen hem door schrijnend leed hadden aangedaan, lang geleden — maar hij was rechtvaardig, en hij wist het scherpe verstand, het koele overleg van vele vrouwen van de soort van Sybil Thorndike naar hun volle waarde te schatten. Geen gevaarlijker vijand dan een vrouw, dat was een van zijn grondstellingen. Hij zou dus voorzichtig moeten

zijn, vooral zich niet blootgeven, en zich tot Bremen toe zooveel mogelijk in de duisternis houden, — hij zoowel als zijn beide metgezellen. Want werden zij nu gezien, dan zou Sybil zich allicht de vraag stellen, wat die drie Engelschen toch wel in den zin hadden, die eerst van Londen naar Southampton per trein, vervolgens van Southampton naar Hamburg per boot, en ten laatste van laatstgenoemde havenplaats naar een nog onbekende bestemming waren gereisd.

Vrouwen als zij, geloofden meestal niet aan toevallen — wij meenen, in de beteekenis van onverwachte omstandigheden!

Tot zoover was Raffles met zijn conclusie gekomen, toen hij plotseling heel zachtjes werd aangestooten. Hij wendde zich bliksemsnel om. Toen kwam het fluisterend over zijn lippen:

— Mijn compliment, Brand! Ik had je werkelijk niet hooren aankomen!

— Nu, ik heb mijn best gedaan, maar die lieren maken zooveel geraas! zeide Brand bescheiden. Ik kwam om je te zeggen dat ik nu eindelijk weet waar de eerste losplaats is!

— Knap gedaan? Welke stad?

— Singapore!

— Dat had ik al half en half gedacht! Hoe kwam je het te weten?

— Ik heb stilletjes een kijkje kunnen nemen in het vrachtboek van den laadmeester. Op alle kisten staat trouwens met zwarte verf de haven van bestemming geschilderd. Maar zij zullen toch niet gelooven dat onze douane daarginds die kisten aan wel zal laten?

— Zoo dom zullen zij niet zijn, Brand! Zij moeten de plaatselijke gesteldheid zeer wel kennen, en weten dat de groote zeeschepen in Singapore, meestal op de reede gelost worden met behulp van lichters. Welnu, een van de grootste zal het vrachtje overnemen en dan niet naar de haven stoomen, maar weer volle zee kiezen, naar een bestemming die wij thans nog niet kennen! Ik ben blij dat je me zoo goed hebt

ingelicht. Wij hebben dan voorloopig weinig anders te doen dan ons bescheiden op den achtergrond te houden, tot het oogenblik van handelen zal zijn aangebroken! Ik kan je niet zeggen, Brand, hoe aangenaam ik het vind, dat bewegen!

— Je bent nooit tevreden en men zou zeggen dat je de laatste jaren in een gesticht voor ouden van dagen hebt doorgebracht! zeide Brand, half lachend, half boos. A propos — heb je haar al gezien?

— Natuurlijk! Haar — en hem!

— Je bedoelt onzen Gonzalez?

— Neen, ik bedoel een onbekend heerschap, met wien zij daareven bliksemsnel een paar teekens wisselde, in de verbeelding dat niemand het zou opletten! Wat valt mij dat in haar tegen! En wat is het wonderlijk, dat een vrouw letterlijk alles kan verbergen, behalve haar gevoel van zegepraal! Zij wilde dien ander natuurlijk toonen dat alles in orde was, en dat Gonzalez zich in haar macht bevond! Nu, wij zullen wel zien! Waar is Henderson?

— Natuurlijk in de machinekamer! Waar zou hij anders zijn? Hij staat in stomme bewondering verdiept voor de scheepsmachine, een splinternieuwe, geweldige Dieselmotor, drievoudig gekoppeld! Maar ik geloof dat ze aanstonds het anker zullen lichten — de laatste kist is binnen, en wij vertrekken om half elf! Ik heb je nog een vraag te doen. Edward — Hoe zullen wij ooit te Singapore handelend kunnen optreden of waar het dan noodig mocht zijn?

— Dat zal heel gemakkelijk gaan Brand, want ik herinner je eraan, dat Singapore een groote haven heeft, waar men gemakkelijk snelle motorbooten kan huren en waar mijn brave duikboot verborgen is niet ver daar vandaan, in een kloof op een der meest woeste gedeelten van Sumatra's oostkust tegenover het eiland Banka.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK IV.

SINGAPORE.

Veertien dagen waren verstreken, zoo gelijkmatig als men dat slechts kan verwachten aan boord van een groot, voortreffelijk ingericht schip, tijdens ideale weersgesteldheden.

De „Minotaurus” was een der grootste schepen van de Nord Deutsche Lloyd, kon twaalfhonderd passagiers vervoeren en verdiende de naam van Drijvend Paleis ten volle. Gedurende de gansche reis had zich letterlijk niets voorgedaan, hetgeen normaliter niet verwacht kon worden, en natuurlijk hebben wij hier meer in het bijzonder het oog op de hoofdpersonen van de tragi-comedie, van wie de meesten marionetten waren, simpele trekpoppen in de handen van den Grooten Onbekende.

De vier Mexicanen rookten hunne lange sigarillos, speelden een partijtje tennis op een der geweldig groote dekken, dronken hun splitje, verwisselden, zoodra de keerring gepasseerd was hun sportkleedij tegen een wit tropenpak, gedroegen zich in het minst niet opvallend, en baarden geen opzien hoegenaamd. Behalve dan, dat signor Gonzalez zich steeds meer aangetrokken gevoelde tot Sybil Thorn-dike, die zeer grooten invloed op hem scheen uit te oefenen en in wier gezelschap hij bijna onophoudelijk gezien werd.

Hoezeer dit slechts schijnbaar was, wist Raffiess waarschijnlijk het best! Zijn kleine spion-nagedienst was uitnemend ingericht en er ontging hem maar heel weinig van de handelingen der schoone avonturierster, zelfs al meende zij geheel onbespied te zijn. Zoo was het in het verloop van die twee weken onafwijsbaar vast komen te staan, dat er connecties moesten zijn tusschen haar en den langen heer met zijn smal gezicht en zijn dicht bijeenstaande oogen. Op de passagierslijst stond hij ingeschreven als „Civiel ingenieur George Flannagan”. Achter dien naam verschool zich heel iemand anders, maar dat zou de toekomst pas onthullen.

Flannagan toonde zich een eenzelve man, die maar heel weinig met de overige passagiers sprak en zich het allerliefst afgezonderd hield, naar het scheen. Hij had ook geen deel genomen aan de Neptunusfeesten bij het passeeren van de Linie, en men liet hem tenslotte maar aan zijn lot over.

Tot driemaal toe had Sybil een zeer kort gesprek met hem gehad, op een plek waar zij veilig eenige woorden met hem meende te kun-

nen wisselen. Brand had dit gezien, maar hij was tot zijn spijt niet dicht genoeg kunnen naderen om het gesprokene ook te kunnen hooren!

Wat signor Gonzalez betreft, hij gedroeg zich waarlijk alsof hij reeds de echtgenoot in optima forma was van de schoone vrouw. In dezen zin, dat hij zoo blind scheen te zijn als een mol, en van deze apartjes volstrekt niets bemerkte. Hij was doodelijk verliefd op de schoone vrouw, dat was maar al te duidelijk!

Er was nog iets wat Raffles nog niet wist, en dat was de reden, die zij wel had kunnen opgeven om zoo plotseling, zonder eenige voorbereidselen naar het verre oosten te vertrekken. Het meest lag voor de hand, dat hij haar eenvoudig had uitgenoodigd, en dat zij op uitmuntende wijze de rol had gespeeld van een liefhebbende vrouw, die bezweken is voor den aandrang van haren vriend!

En nu was het in den morgen van den dag, waarop de kapitein van het reusachtige schip Singapore hoopte te bereiken en men voer reeds sedert den dag tevoren in de Straat van Malaga, die Sumatra scheidt van het Maleische schiereiland.

Het was zeer warm, geen zuchtje deed de golven rimpelen, en alle passagiers haakten niettemin naar een weinig koelte, en lagen amechtig ter neder in hun gemakkelijke, rieten dekstoelen en verzwoegen ongelooflijke hoeveelheden koele dranken, die juist het tegenovergestelde uitwerkten van hetgeen men er van verwachtte. Indische boys liepen op hun naakte, zwarte voeten over het witgeschuurde dek, dat zoo heet was, dat geen blanke het met de platte hande kon aanraken, en lieten lachend al hun witte tanden zien. De scheepskapel blies en trommelde tot het zweet den muzikanten van het gelaat droop, en gestadig vorderde het groote vaartuig, en naderde iedere half uur een vijf en twintigtal kilometers meer zijn bestemming. En tenslotte, nadat Kaap Bulus was gerond, voer de „Minotaurus” de smalle zeestraat binnen, welke Singapore van de zuidelijk gelegen eilanden scheidt, langzaam stoomend nu, en met den loods reeds aan boord.

En nogmaals genoten Raffles en zijn beide metgezellen van hetzelfde bonte schouwspel, dat hen, wereldreizigers die zij waren, reeds zoo menigmaal had geboeid.

De achtergrond werd gevormd door de lage, glooiende bergen op het uiteinde van het schiereiland, en daarvoor rezen de sneeuwwitte huizen van de stad amphitheatergewijze als het ware regelrecht uit de diepblauwe golven op. Men kon wegens het getijde ook nu de haven niet binnenvaren, die trouwens geen ruimte heeft voor zulke monsterachtige schepen, maar nog voor de geweldige ankerkettingen door de kluisgaten donderden, had zich van den oever een gansche zwerm vaartuijjes losgemaakt, groot en klein, die als het ware een wedstrijd schenen te houden om het eerst den machtigen kolos te naderen, die daar nu heel langzaam om haar voorste ankers draaide, totdat ook de achterankers werden uitgeworpen, en het kolossale schip onbeweeglijk stillag.

Daar naderden prauwen, bemand met schreeuwende en woestgebarende Singaleezen, platboomde vaartuigen, voortgeboomd door krachtig gebouwde Hindoes, alleen gekleed in heupdoek en tulband, roeiboortjes van allerlei aard, maar ook kleine en grootere motorbooten, en de achterhoede werd als het ware gevormd door de groote lichters, die zich voorzichtig en bedachtzaam een weg schenen te banen door dat krioelende volkje, dat oorverdoovend schreeuwde, in het doorschijnende water sprong om naar munten te duiken, om die tusschen de tanden boven te brengen, of smeekten om bagage naar den vasten wal te mogen brengen. Er waren ook venters van rozenolie, waaiers, pisangs, druiven, gesneden afgodsbeeldjes en allerlei snuisterijen, die dadelijk vlug als apen langs alles wat maar houvast bood op het witte dek waren geklauterd van het machtige zee-kasteel, en nu dooreen krioelden als een zwerm sprinkhanen.

Raffles, Brand en Henderson stonden vlak bijeen op een eenzaam plekje van het uitgestrekte dek, dicht bij de voorste ruimen en lieten hun blikken gaan over het altijd aantrekkelijke, bonte tafereel.

— Wordt het niet tijd, Edward, dat wij ons van boord begeven en zorgen voor een goed vaartuig? Want indien ge gelijk mocht hebben en de kisten met de geweren hier zullen worden overgeladen . . . .

— Daaraan valt niet te twijfelen Brand. Gonsalez is geen gek en zal er niet aan denken, die groote zending geweren hier in een Engelsche havenplaats aan land te willen brengen. Ik zie daarginds reeds lichters en andere groote vaartuigen naderen, maar wij hebben tijd in overvloed — want er zullen wel eenige uren mee heengaan, alvorens de inhoud van de ruimen is overgeladen.

Hij had de hand opgeheven en wenkte een schoongebouwden Sikh, die reeds vruchteloos zijn vaartuigje had aangeboden om naar den vasten wal te varen, de man kwam aanloopen, en weinige minuten later zat het drietal in zijn prauw, en voer naar den vasten wal, zonder bagage, die aan boord door de douane onderzocht moest worden.

Zij passeerden op hun weg naar de haven verscheidene groote stoom- en motorschepen, die klaarlooselijk de Duitsche mailboot tot einddoel hadden.

Ook konden zij duidelijk de snelle motorboot onderscheiden van de havenpolitie, en daarachter, slechts weinig langzamer, de douaneboot, een tamelijk logge kotter, die nog altijd met stoomvermogen was uitgerust.

Toen Brand dit laatste vaartuig in het oog kreeg, vroeg hij op zachten toon aan Raffles:

— Is het niet mogelijk dat hier eens een einde wordt gemaakt aan de avontuurlijke reis van die schoone dame? Zou zij wel van een goede pas voorzien zijn?

— Ik zie dat je Sybil Thorndike nog niet goed kent, Brand! antwoordde Raffles met een lachje. Denk je dat zij zulk een veelbelovende onderneming zou laten afspringen op het niet hebben van een pas? Je kunt erop rekenen, dat al haar papieren in volmaakte orde zijn! Zij is een sluwe, voorzichtige vrouw. Hetzelfde geldt natuurlijk voor dien metgezel, die zich houdt alsof hij haar in het geheel niet kent. Ik bedoel Flannagan.

Er werd verder weinig meer gesproken, totdat de prauw, voortgedreven door den krachten zeewind, den wal had bereikt. Raffles dankte den man af, betaalde hem goed, en binnen een half uur waren alle formaliteiten vervuld, en had Raffles een niet al te groote, maar zeer vlugge zeewaardige motorboot gehuurd, en dadelijk werd nu een aanvang gemaakt met het inslaan van proviand, eenige voortreffelijke geweren, kistjes patronen, en wat er verder wellicht nog noodig zou kunnen zijn.

Een korte proeftocht bewees Raffles dat hij volkomen op dit sloopje zou kunnen vertrouwen, en toen hij er mede in de buurt kwam van de „Minotaurus”, bemerkte hij, dat men nog altijd bezig was met het uitladen van het groote schip.

De geweldige kranen op het dek hieven met het grootste gemak de zwaarste vrachten uit de ruimen, en lieten ze neer op de platboomde lichters, sommigen met stoomvermogen, anderen weer zonder eenig middel van voortbeweging, en die getrokken moesten worden door zwaar puffende, kleine sleepbootjes.

De „Minotaurus” was geen vrachtschip in de eigenlijke beteekenis van het woord en vermoedelijk zou Gonzalez heel wat hebben moeten betalen voor het overbrengen van zijn gevaarlijke lading. Ook daaraan was men nog bezig. Door den kijker kon Raffles zien dat de groote, platte kisten werden overgeladen aan boord van een vrij groot stoomschip, en voor zoover hij kon zien bestond de bemanning, die slechts gering in aantal was, uit Maleiers. De kapitein echter was een blanke. Raffles achtte het waarschijnlijk, dat deze man op de hoogte was van het complot, en er zelfs deel van uitmaakte. Hij immers moest weten welke bestemming het schip zou kiezen en wat er in die zware kisten zat, die het ruim van zijn schip langzamerhand begonnen te vullen.

Brand had even zwijgend toegezien, en merkte nu op:

— Er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat zij met die geweren koers zetten naar een haven op Sumatra of Java?

— Noch naar eenige andere haven van den Oost-Indischen Archipel, Brand! antwoordde Raffles. Dan konden zij evengoed de geweren dadelijk in het water werpen. Nederlandsche havenbeambten, die zelfs de gesmokkelde revolvers in een handvalies van Chineesche koks aan boord van de groote schepen weten op te sporen, zullen zeker geen tweehonderd zware kisten met geweren laten passeeren. Het is volgens mij duidelijk dat de ontscheping zal plaats hebben op een eenzaam gedeelte van de kust en dan nog na het vallen van de duisternis!

— Maar dan is het noodzakelijk, dat wij hen dicht op de hielen blijven! merkte Brand op.

— Dat is ook mijn voornemen Brand! verzekerde Raffles rustig.

— Hij had den kijker opnieuw voor zijn oog gebracht, half verborgen achter de koekoek van de voorkajuit, en staande op de onderste trede van het trapje, dat van het dek naar die kajuit voerde, en tuurde naar het dek van den grooten mailstoomer, die daar nu roerloos lag, als een sluimerend, ontzaglijk zeemonster.

— Onze vriend Gonzalez staat kalmpjes toe te zien, en naast hem over de verschansing leunt de schoone Sybil en rookt even kalm een sigaretje! Hij is zich van geen gevaar bewust, die Mexicaansche ezel, en zij gelooft dat zij haar spelltje al gewonnen heeft! Haar toeleg is duidelijk, dunkt mij. Zij zal dien Gonzalez niet loslaten, hem in haar strikken poen gevangen te houden en als hij de reusachtige koopsom eenmaal ontvangen heeft, met behulp van haren handlanger haar slag slaan!

— Maar je vergeet dat hij die koopsom met zijn kornuiten gelijk zal moeten opdeelen. Dan zal zij, zelfs als dat waar was, wat nog te bezien valt, tusschen deze twee dingen kiezen, Brand: of zij zal onmiddellijk nadat Gonzalez voor ontvangst geteekend heeft haar vingers aan zijn keel slaan — hetgeen we niet letterlijk behoeven op te vatten — of wel, als dit onmogelijk is, en de drie anderen Mexicanen, wantrouwend als zij zullen zijn laten hunnen leider geen oogenblik uit het oog, zal zij met de hulp van dien Flannagan en nog eenige in Singapore bijeen geraapte schavuiten de groote symphonie opvoeren — paardenmiddelen gebruiken om duidelijker te zijn! Ik weet dat die vrouw, als het even te vermijden is, liefst geen bloed vergiet, maar als het niet anders kan, deinst zij daarvoor geen oogenblik terug. Vergeet ook niet dat zij een volbloed Engelsche is, en het leven van Mexicanen en andere zuiderlingen niet zoo heel erg hoog stelt — lang niet zoo hoog als dat van haar landgenooten! besloot Raffles spottend.

— Neem het mij niet kwalijk — maar dan zie ik toch niet goed in, welke rol wij hier nog te vervullen kunnen hebben! merkte Brand hoofdschuddend op.

— Wel, de rol van den derden hond, die met het been wegloopt! antwoordde Raffles bedaard. Onze vriendin Sybil verwacht iets dergelijks volstrekt niet en daarin schuilt onze kracht. Wij hebben het groote voordeel van de verrassing, en zullen dat weten uit te buiten! Maar zie daarginds eens — mijnheer Flannagan is ook al in volle actie! Mijn compliment, mijnheer Flannagan!

— Waar is hij dan? vroeg Brand verbaasd.

— Aan boord van die groote motorboot, die, wel een beetje onvoorzichtig, lichtgeel is geschilderd! Maar dat mogen wij wel op prijs stellen Brand! Het ding zal zelfs in den tropischen nacht op kilometers afstand zichtbaar zijn. Alles is keurig voorbereid, ik zou dit niet gaarne ontkennen! Waarschijnlijk zijn er reeds cijfertelegrammen gewisseld tusschen Flannagan en een paar helpers in Singapore, die lieden hebben hunne trawanten over de geheele wereld. En die uitwisseling van telegrammen heeft tot gevolg gehad, dat er hier reeds een flinke motorboot gereed lag, met zes betrouwbare helpers!

— Daarmee zullen wij het gauw genoeg klaarspelen als het noodig is, mylord! liet de zware stem van Henderson zich hooren, die achter het kleine stuurrad stond en zich tot dusverre nog niet had laten hooren. Het was

niet zijn gewoonte, zich met de zaken van Lord Aberdeen te bemoeien — tenzij er gevochten moest worden!

— Misschien kan alles wel op een zacht-aardige wijze geschieden, James! zeide Raffles glimlachend. Dat valt echter nu nog moeilijk te zeggen.

— Zij houden zich tot dusverre op veiligen afstand van het schip! zeide Brand, na op zijn beurt eenige oogenblikken door den kijker te hebben getuurd.

— Dat is heel begrijpelijk — zij willen liefst zoo weinig mogelijk in het oog vallen! Maar nu schijnt de overlading te zijn afgeloopen, en reeds verwijderen zich een aantal lichters! Vindt je het niet vreemd, dat de douaniers zich volstrekt niet met die kisten met geweren bemoeien?

— Volstrekt niet Brand! Zij zouden hun bevoegdheden verre overschrijden, als zij zich daarmee bemoeiden — want het schip is nog steeds niet in de haven, en als die geweren maar niet aan land worden gebracht, dan mogen de douaniers er zich ook niet mee bemoeien. Zijn zij wellicht voor Nederlandsch-Indië bestemd? Des te erger voor Ned.-Indië, maar daar hebben de Engelsche autoriteiten niets mee te maken!

Geruimen tijd zwegen nu de beide mannen, terwijl hun motorboot, de „Zefier” geheeten, heel langzaam over de golven voer, en volgden hetgeen er geschiedde.

Onbeweeglijk lag de groote mailboot, en eenige van haar sloepen waren onderweg naar de haven, om scheepsofficieren en leden der bemanning aan wal te brengen. Lichters zetten eveneens koers naar de haven, zwaarbeladen, om daarginds onder toezicht van den havenmeester ligplaats te gaan nemen. De duikers hadden hunne kunsten gestaakt en waren weer aan boord van hun kleine prauwen gegaan. Nog eenige groote, platboomde schepen ontvingen een deel van de bagage, toebehoorend aan de reizigers, die hier aan land zouden gaan. Maar het stoomschip, aan boord waarvan de geweren waren overgeladen maakte zich reeds langzaam los, rookwolkjes pufte uit de pijp, en de „King Charles” — zoo luidde haar naam — draaide langzaam om haar spil, en duidelijk konden de beide vrienden door hun kijkers thans waarnemen, dat de vier Mexicanen zich aan boord bevonden — maar ook de mooie Sybil, gekleed in een reiscostuumpje, dat haar waarlijk allerliefst stond en haar verleidelijker maakte dan ooit. Het was duidelijk dat Gonzalez voorgoed en onherroepelijk zijn hart verloren had aan de schoone tovenares, die daar zoo plotseling, en

schijnbaar toevallig in zijn leven was gekomen. En zooals de zaken nu stonden zou hij waarschijnlijk iedereen naar de keel zijn gevlogen, die iets ten nadeele van zijn aangebedene had durven zeggen.

Raffles bromde tevreden in zichzelf, toen hij dit alles had opgemerkt, nam zelf plaats achter het stuurwiel, en begon kalm de gele motorboot in de verte te volgen, die op haar beurt de „King Charles” was nagegaan. Om de zeer weinige bagage, welke Raffles en Brand bij deze gelegenheid hadden meegenomen, bekommerden zij zich verder niet — de tijd van fijne scheerpasta, geamkkelijk zittende hutpantoffels en zijden pyama's was voorloopig voorbij, dat gevoelden zij instinctief.

De „King Charles” scheen niet veel haast te maken. Zij stoomde in matige vaart westwaarts. Raffles meende hieruit te mogen afleiden, dat de plaats van bestemming niet verre was, en dat het in de bedoeling van den kapitein lag, deze niet eerder te bereiken dan nadat de duisternis was ingevallen, met die snelheid, die aan de tropen eigen is.

Een uur later bevonden de drie vaartuigen, door een onderlingen afstand van niet meer dan een kilometer gescheiden, zich weer ten zuiden van Kaap Bulus, maar nu nam de „King Charles” plotseling haar koers pal zuidelijk en voer behoedzaam door tusschen Bata, een van de voornaamste eilanden van den Riouw-Archipel, en een ander, zeer klein eilandje; het krioelt daar trouwens van deze miniatuur-eilanden, en men moet er zeer voorzichtig varen. Bij avond is het voor den zeeman, die de wateren niet zeer goed kent, levensgevaarlijk in deze streek, vooral bij ruw weder.

Maar de elementen schenen den heer Gonzalez voorloopig gunstig gezind te zijn, want het was bladstil, en de zee zoo glad als een vijver.

— Wat zou toch zijn plan zijn? vroeg Brand, eenige oogenblikken nadat de beide mannen den eenvoudigen maaltijd hadden gebruikt op het dek, daar het in de smoorheete kajuit niet was uit te houden.

— Dat valt op dit oogenblik nog zeer moeilijk te zeggen Brand! gaf Raffles ten antwoord, die weer door zijn kijker tuurde, om de gele motorboot niet uit het oog te verliezen, die aan den einder duidelijk zichtbaar bleef door haar kleur.

Zij houden thans zuidelijk aan, dat is zeker, en blijven zij zoo doorgaan, dan moeten zij uitkomen op de Salar-eilanden, op hoogstens een paar mijlen ten noordoosten van de havenplaats

Danei. Ik betwijfel echter of dit hun bestemming is. Willen zij wellicht de Kampar opvaren? Ik weet het niet!

— Je noemt daar zeker een rivier, Edward?

— Ja, en een van de grootste en meest bevaren van Djambi! De rivier is, tot op een twintigtal mijlen van haar monding, minstens twee mijlen breed. Meer landwaarts in vindt men de stad Poeloe Lawan, zeer bekend, en -nog wat verder westwaarts begint het Kampan-kanaal. Dit alles wijst erop, dat het een drukke, welvarende streek is, natuurlijk met een menigte nederlandsche bestuursambtenaren, en het is volkomen ondenkbaar, dat Gonsalez de domheid zou begaan, daar met zijn kisten met geweren te verschijnen! Wij zullen maar rustig afwachten, dat lijkt me het beste.

De uren verstreken. De hitte scheen nog toe te nemen, ofschoon de zon reeds naar de kim daalde. De „Zefier” bewees haar bestuurbaarheid en snelheid, en Raffles behoefde zich niet over dit onderdeel zijner onderneming te beklagen. Er waren levensmiddelen in overvloed, er waren uitmuntende geweren, de drie mannen waren volkomen uitgerust, de benzinevoorraad

was voldoende voor een onafgebroken tocht van bijna een week, en men kon dus niets anders doen dan afwachten, wat de geweer-smokkelaars beliefden te doen.

En dit werd duidelijk bij het snel vallen van de schemering.

De „King Charles” bevond zich toen, na om het eiland Koendoer te zijn heengevaren, aan het begin van de straat van Riouw, een doorgang ter breedte van bijna vijf kilometer, die een drietal zeer groote eilanden scheidt van de kust van Sumatra. Op twintig mijlen ongeveer van haar begin, splitst deze straat zich, vormt als het ware een zijtak, en het bleek dat deze doorgang, waar zich volstrekt niets liet zien dat op leven wees, de bestemming was van de „King Charles”! Want toen de maan reeds aan den hemel stond, en de sterren fonkelden aan het donkere blauwe firmament, moest Raffles ijlings zijn eigen motor stopzetten, want op nauwelijks een halve mijl afstand voor zich ontwaarde hij de gele motorboot, die daar op de loer scheen te zijn gaan liggen, in een soort van kleine kreek, onbeweeglijk, als een dikke, giftige spin, die haar prooi afwacht.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmauge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

DE ONTMOETING IN HET BOSCH.

Het was den beiden mannen nu duidelijk, wat de plannen der wapensmokkelaars waren. Op een van die zeer schaarsch bewoonde eilanden zouden de geweren voorloopig aan wal worden gebracht en goed verborgen, totdat zij, bij do-zijnen tegelijk te voorschijn konden worden gehaald, en op het gunstige oogenblik verdeeld worden onder de fanatieke communisten.

En Raffles wist maar al te goed wat dit te beduiden kon hebben — twintigduizend welbewapende opstandelingen, in een land als Sumatra, waarvan zeer groote gebieden nog altijd verkeerden in een voortdurende staat van beroering, onrust en verzet.

En dat alles om een winst van eenige duizenden ponden sterling.

— Het is een afschuwelijk denkbeeld, Brand, dat het lot van een land, ja soms van een werelddeel, afhankelijk kan zijn van de schurkenstreken van een enkel laaghartig mensch! zeide Raffles op zachten toon, zoodra de „Zefier” zelve gemeerd was en onbeweeglijk stillag.

— Wij moeten het beletten! fluisterde Brand opgewonden. Het mag niet worden toegelaten, dat die geweren hun bestemming bereiken!

— Wees maar gerust, Brand — zij zullen niet lang blijven waar zij verborgen worden! hernam Raffles. Maar wij zullen niet overhaast te werk gaan — want het zou waarlijk jammer zijn, als wij deze reis vruchteloos hadden gemaakt en nu zal het noodzakelijk zijn, eens een kijkje te gaan nemen, en aan land te gaan! Wij moeten weten wat daar geschiedt op een paar kilometers hier vandaan!

Alom heerschte een doodsche stilte. Het was duidelijk dat de „King Charles” het anker had laten vallen op een plek, waar ook des daags maar heel zelden een Maleische visscher zich vertoonde. De oevers waren rotsachtig en moeilijk begaanbaar, maar op enkele plekken werd toch een soort van rotsachtig strand gevormd, dat alleen bij vloed geheel onderliep. Maar thans waren de omstandigheden wel zeer gunstig voor de wapensmokkelaars, want het was niet alleen eb maar ook bladstil, en het water stond dus zeer laag. Dit had alleen het nadeel dat het stoomschip op een veiligen afstand moest blijven, teneinde niet aan den grond te loopen. Maar de kapitein scheen hier het vaarwater uitstekend te kennen.

Wat de „Zefier” aangaat — het scheepje had maar zoo weinig diepgang, dat het den oever tot zeer dicht kon naderen. De plek was hier bij uitstek gunstig. Een overhangende rots, zeker wel zeventig meter hoog, wierp haar schaduw tot ver over den smallen zeearm, die hier omstreeks een halve mijl breed was. En daar de „Zefier” grijs geschilderd was en klein, behoefde Raffles voor ontdekking niet te vreezen. Hij daarentegen kon van dit punt de gele motorboot tamelijk goed onderscheiden, maar van de „King Charles” ontwaarde hij niets. Een kromming in het vaarwater onttrok haar aan het gezicht. Te hooren viel er ook niets, volstrekt niets. De opvarenden wachtten zeker geduldig, totdat het sein zou worden gegeven, om met de ontscheping der geweren te beginnen, daartoe zouden zeker van het vaste land betrouwbare mannen zijn gekomen, onder aanvoering van een hoofdman, die weer stond onder de bevelen van — wie weet welke hooggeplaatste regent, misschien wel van een dier machtig rijke vorsten, die zich hooghartig hadden teruggetrokken in hun voormalige residentie, wachtend op het gunstig oogenblik om het verzet te ontplooiën.

Henderson had aanstonds handig de kleine tros uitgebracht, en het scheepje werd stevig vastgemaakt aan een geweldig groot rotsblok, zoodat voor wegdrijven niet gevreesd behoefde te worden. Om op alles voorbereid te zijn wpenden de drie mannen zich met hunne revolvers, waadden een voet door het water, dat nog lauw was van de zonnehitte des daags, en klauterden behoedzaam, zorgdragend buiten liet gezicht der opvarenden der gele motorboot te blijven, tegen den steilen rots op, aan welker voet de „Zefier” gemeerd lag.

Hun moeite werd een kwartier later beloond, want toen zij voorzichtig over den platten rots voortkropen en over den rand keken, zagen zij schuin beneden zich, de „King Charles” liggen, met bijna geheel gedooft lichten, donker en dreigend.

Maar er liepen zeker een paar mannen met lantarens over het dek, want een paar lichten verplaatsten zich herhaaldelijk. Landinwaarts was volstrekt niets te zien. Alles was daar donker. Het gebied der rotsen strekte zich vrij ver uit, en heel in de verte verhief zich een donkere massa, waarschijnlijk een of ander woud, dat

opkroop tegen de hellingen der bergen. De zee-arm was ver zichtbaar onder het heldere licht van de maan.

En terwijl zij daar zoo lagen, hoorden de drie mannen eensklaps het zachte geplasp van roeiriemen en — een zeer merkwaardige gewaarwording — het met moeite onderdrukte, heldere lachje van een vrouw.

— Madame schijnt persoonlijk van de partij te zijn! fluisterde Brand, die vlak naast Raffles uitgestrekt lag op den platten bovenkant van de rots.

— Het is duidelijk dat zij zijn vertrouwen geheel gewonnen heeft en nu reeds alles van zijn plannen weet! antwoordde Raffles. Dat is niets verwonderlijk en het is reeds meer gezien in de wereldgeschiedenis!

Zachtjes piepten de dollen van de sloep, die blijkbaar van het schip naar den vasten wal voer, en gedempt door den afstand klonken korte bevelen in de Maleische taal.

En toen de beide mannen toevallig eens omzagen, zagen zij, bij korte tusschenpoozen, een licht flikkeren tusschen de rotsen, helrood, alsof er een Bengaalsche lucifer werd afgestoken. Dit moest zeker een sein zijn, en de plek aanduiden, waar Gonsalez zijn samenkomst zou hebben met den kooper van de geweren.

Onduidelijk was het kleine vaartuig zichtbaar, dat daar als een schim over het water gleed, om even later weer te verdwijnen in de schaduw van de hooge rotsen.

Het plassen van de riemen werd hoe langer hoe flauwer, toen een licht, schurend geluid — het inhalen van de riemen — nu lag de sloep zeker stil — en de inzittende begaven zich aan land.

En in de groote stilte die nu weer volgde hoorde Raffles heel even het aanslaan van een motor, die een paar slagen deed — toen weer stilte.

Brand hief ongerust het hoofd op, en fluisterde:

— Wat is dat? Zij zullen toch ons „Zefier” niet ontdekt hebben?

— Neen Brand! Het is niet onze motor die daar werkte! Die klinkt heel anders — Die gele sinjeur heeft haar ligplaats verlaten — ik denk dat Flannagan het er op toelegt, ongemerkt nog een weinig naderbij te komen. Laat hij voorzichtig zijn, want hij heeft met fanatici te doen, en het zou hem slecht vergaan, als hij zich ontijdig liet ontdekken.

Raffles tuurde nu naar beneden, en bijna recht onder zich meende hij heel langzaam, als een tijger die komt aansluipen, de gele motorboot te zien voorbij schuiven, totdat zij weder

stillag, een paar honderd meter dichter bij de „King Charles” maar nog altijd voor dit schip onzichtbaar.

— Ik geloof dat ik zijn toeleg nu begin te begrijpen! begon Raffles weder op zachten toon. Hij zal wachten totdat de vrouw hem een of ander teeken geeft, ten bewijze dat de koopsom is betaald, dan een overval wagen, of wel met list aan boord sluipen, zich van het geld meester maken, en de vlucht nemen — thans natuurlijk in gezelschap van zijn sluwe afgezante. En daar die motorboot heel wat sneller is dan dat logge stoomschip zou er aan inhalen niet te denken vallen, en Gonsalez zou er zich waarschijnlijk nog wel eens op beslapen, alvorens hij zich tot de politie wendde.

— Maar als dat alles zich werkelijk zoo toedraagt, Edward — dan zou ik wel eens willen weten hoe wij eigenlijk dat alles moeten beletten!

— Wij behoeven het niet te beletten — als wij het maar ongedaan maken, Brand! Dat laatste is minder gevaarlijk, en het resultaat blijft toch hetzelfde!

Op dit oogenblik flikkerde het vuurroode lichtschijnsel weder, denkelijk om den weg aan te wijzen.

Na ongeveer een kwartier vroeg Henderson, zijn stem zooveel mogelijk dempend:

— Zal ik eens een kijkje gaan nemen aan boord van dat stoomschip, mylord? Wilt gij dat ik U rapport uitbreng?

— James, ik waardeer je aanbod — zonder het aan te nemen! antwoordde Raffles glimlachend. Je zou je noodeloos in gevaar begeven. Wat valt er ook te rapporteeren? Ik weet dat er zich daar aan boord thans een tweetal Maleiers zullen bevinden, hoogst waarschijnlijk bewapend, terwijl de anderen met de sloep, en met Gonsalez weg zijn. Ik weet voorts dat er wel dadelijk met de ontscheping der geweren zal worden begonnen — en het eenige wat ik niet weet, maar er ook minder opaan komt is, of de drie helpers van Gonsalez hem in de sloep vergezellen of niet! Ik zou er bijna toe overhellen, het eerste te gelooven, want zoo de waard is vertrouwt hij zijn gasten — en zij konden wel eens vreezen, dat hun leider er met de koopsom vandoor kon gaan! Hij zou misschien een visser met een prauw kunnen overhalen, hem naar een ander eiland over te brengen, waar hij scheepsgelegenheid zou vinden! Maar ik heb een ander, en, naar ik geloof een beter plan vrienden — en wij zullen van den tijd van afwachting gebruik maken, om dat even te bespreken, en aan jullie oordeel te onderwerpen!

En fluisterend begon Raffles zijn beide helpers

in te lichten, en hun zijn voornemens uiteen te zetten.

Henderson knikte nu en dan ijverig met zijn groot hoofd, en grinnikte een paar malen vol-daan. Het was duidelijk dat de uiteenzetting van zijnen geheimzinnigen meester zijn volle instemming had.

Nog tien minuten bleven de drie mannen daarna languit gestrekt op den bovenkant van de platte rots, en toen begonnen zij zeer voorzichtig, zorgdragend dat er geen losse steenen onder hunne voeten in beweging kwamen, de rots weder af te dalen, thans echter aan den anderen kant, die van het water was afgekeerd.

Weliswaar werd deze zijde vol door de maan beschenen, maar er bestond niettemin weinig vrees voor, dat Gonsalez en de zijnen, die zoo-even aan land waren gegaan, hen zouden zien, tenzij zij zich met opzet omwendden.

Van het kleine groepje was overigens even-min iets te zien, en waarschijnlijk bevond het zich reeds te midden van de rotsen, en het dorre struikgewas, dat hier en daar opschoot uit spleten in den steenachtigen bodem.

Van een tropischen plantengroei was, althans op dit punt van het groote eiland, niets te bespeuren. Maar de geheimzinnige sfeer van de Tropen — die was er stellig! Ofschoon zij zeer ver af moesten zijn, hoorden de drie mannen onder het afklimmen duidelijk het gekirp van tienduizend krekels, dat klonk als een langaangehouden, hooge harptoon. Nog veel verder klonk eenige malen het gebrul van een tijger, ten bewijze dat dit eiland geenszins vrij was van verscheurend gedierte. De smalle zee-arm scheen voor de roofdieren volstrekt geen beletsel te zijn!

In het stille maanlicht hadden de grillige rotsen vreesaanjagende vormen gekregen.

Behalve de zooeven genoemde geluiden heerschte er overal een volkomen stilte, alleen maar verbroken door het kabbelend geluid van het water, dat heel langzaam terugkeerde en het steenachtige strand begon te bespoelen.

Na een kwartier ongeveer had het drietal het strand bereikt, en stond daar een oogenblikje stil, om poolshoogte te nemen.

Zij hadden zich verborgen achter een manshoog rotsblok en tuurden vandaar over het ongelijke strand, dat met reusachtige brokken steen als bezaaid was, totdat zij eindelijk de gele motorboot in het oog kregen, die daar bewegingloos voor anker lag, niet ver van den oever, maar toch nog wel op omstreeks een halve kabellengte er vandaan. Op het dek viel niemand of niets te bespeuren. En toch moesten de vrienden van Flannagan en hijzelf aan boord

zijn. Inderdaad, welk nut zou het gehad hebben, degenen, die over zee waren gevolgd, thans ook te land achterna te gaan? Dat zou nutteloos besteede moeite zijn, want het wild bezat pas waarde, nadat het met buit beladen zou zijn teruggekeerd, dat wil zeggen met de koop-prijs voor de geweren, die eerst echter aan land zouden moeten worden gebracht.

En waarschijnlijk zou hiermede de geheele nacht gemoeid zijn. Raffles begreep zelfs niet goed, hoe men die zware kisten over zou moeten brengen, die ieder op zijn minst 750 kilo wogen. Natuurlijk zouden zij niet drijven maar door hun zwaarte dadelijk zinken, en er waren dus booten noodig, om ze naar land te brengen. En nu was het wel heel zeker, dat de „King Charles” slechts de beschikking had over een drietal sloepen, en daarvan was er een totaal ongeschikt voor het vervoer van zulke zware vrachten!

Met deze zaak behoefde hij zich echter voorloopig niet bezig te houden.

Er was iets anders, dat al zijn aandacht in beslag nam — en dat was de wijze waarop hij en zijn vrienden snel en ongemerkt aan boord van het gele motorjacht konden komen.

Want dit was het stoutmoedig plan van Raffles, dat hij daarboven op de rots had uiteengezet!

Wij zeiden reeds dat de boot bijna een halve kabellengte van den oever lag, en dus geheel door water was omringd. Daar het schip zeker wel een diepgang van minstens een meter had, zou het uiterst bezwaarlijk zijn, er heen te waden, want lang voor de stoutmoedige mannen aan boord zouden zijn, zou men hen daarginds hebben ontdekt, en hen op een hartige wijze ontvangen!

Van zwemmen was is het geheel geen sprake, want dit was een zaak, die men het liefst met droge kleederen tot een goed einde moest brengen!

Al zag men niemand op het geheel vlakke dek, waarboven alleen de voethooge rand uitstak van de voorkajuit, — er moest toch een wachtpost zijn, die zich ergens schuil hield in de schaduw van de voorplecht.

Slechts de helft namelijk van het schip werd door het maanlicht getroffen, de andere helft was gehuld in schaduw afkomstig van dezelfde hooge rots, waarop de drie mannen zich zoo-even bevonden hadden.

Langzaam liet Raffles zijn bliken wijden over de omgeving, zoekend naar een middel, snel en zonder al te veel gevaar die boot te bereiken, als het kon voor de wachtpost nog tot het besef van zijn toestand was gekomen.

Zich over het strand naar den oever begeven zou reeds gelijk staan met zelfmoord, want het was er bijna zoo helder als de dag! Het maanlicht vloeyde in heldere golven over het geheele strand, en pikzwart waren de schaduwen der rotsblokken, die echter lang niet overal voldoende bescherming boden. En zelfs al zouden de mannen van Flannagan zich nog wel eens bedenken, alvorens van vuurwapens gebruik te maken, waardoor de geheele zaak in duigen zou kunnen vallen — zij zouden dan toch gewaarschuwd zijn, zij zouden het gevaar kennen, en hunne maatregelen weten te nemen!

Neen, als Raffles en zijn vrienden gezien werden — dan moest het ook reeds te laat zijn!

En juist toen hij dat inzag, kreeg Raffles iets in het oog, dat hem deed glimlachen.

Op een afstand van omstreeks vijftig meters begon een soort voorportaal, of als men wil een geweldige, natuurlijke rotstrap, die geleidelijk overging in de reeds genoemde rots. Dat voorportaal of die trap kon omstreeks 5 tot 7 meter hoog zijn en op het uiterste randje verhief zich, trots en onbeweeglijk, en geheel in de schaduw van de aangrenzende rots gehuld, een palmboom van minstens vijftien meter hoog, recht als een kaars, en geheel eenzaam. Want nergens in den omtrek was een soortgelijke boom te zien, en Henderson had reeds bij zichzelf de opmerking gemaakt, dat de arme drommel zich daar op zijn rots wel stierlijk moest vervelen.

Raffles nam den toestand nog eens zeer nauwkeurig op, berekende de afstanden en fluissterde toen zacht:

— Wij moeten naar dien boom, vrienden!

— Naar dien boom? herhaalde Brand verbaasd. Wat wil je met dien boom doen?

— Er in klimmen! antwoordde Raffles lakoniek. Zie je wel dat de top tamelijk ver over het water heenheijgt?

— Ik zie het, zonder te begrijpen welk nut wij daaruit kunnen trekken!

— Het is toch tamelijk eenvoudig, Brand! Die palmboom, zeer sterk en zeer taai, maar ook zeer buigzaam, steekt schuin over het water uit! Iemand die er in klimt zal hem geleidelijk sterker doen neerbuigen — vooral wanneer bijvoorbeeld onze reus een handje helpt! En nu meen ik te hebben opgemerkt dat de dichte kroon precies te land zou komen boven het dek van die gele motorboot.

— Maar dat is circuswerk! riep Brand verschrikt uit. Zij zullen ons zien!

— Als dat zoo is — dan zullen ze ons toch te laat zien! Kijk maar eens — de geheele boom is in schaduw gehuld behalve het uiterste puntje! Wij beiden zullen er in klauteren, achter elkaar, Brand, en onze eigen zwaarte zal ons brengen waar wij moeten zijn! Het is een gelukkige omstandigheid dat de helpers van Flannagan natuurlijk strenge orders hebben, in geen geval te schieten!

— Maar zij zijn met hun zessen!

— Maar die kunnen onmogelijk allen tegelijk aan dek komen Brand! Ik ken die soort vaartuigen! Uit de kajuit leidt een smal trapje naar het dek, waarop men elkander ternauwernood zou kunnen passeeren. En wij zijn met ons beiden — en zullen van onze vuisten gebruik kunnen maken. De boom zal terugzwiepen — in zijn vroegeren stand, en ik hoop dat mijnheer Henderson een beetje voort zal willen maken en zich bij ons zal willen voegen!

— Maar hoe komen wij naar de rots?

— Wij zullen een kleinen omweg moeten maken, langs dien rotswand daarginds die in duisternis is gehuld. Volg mij — wij hebben thans niet al te veel tijd meer te verliezen!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

DE GEWEREN VERANDEREN VAN EIGENAAR.

De waarheid gebiedt te zeggen dat Brand deze geheele onderneming als volkomen onzinnig beschouwde. Raffles en hij waren geoefend en lenig, krachtig en moedig — maar zij zouden een vijand tegen zich hebben, machtiger dan alle anderen, dat is de tijd! Zij zouden gezien zijn, lang voor zij iets konden ondernemen, en die kerels van Flannagan zouden zich als een lawine op hen storten, voor Henderson op zijn beurt iets kon verrichten!

Het is dan ook met zeer weinig overtuiging, dat hij op het voetspoor van Raffles langs den donkeren rotswand sloop, waar zij van de gele motorboot af onmogelijk gezien konden worden.

Na ongeveer tien minuten te hebben geloopt, bereikten zij inderdaad langs een omweg den lagen uitlooper van de rots, vanwaar de palmboom als een schuin opgeheven vinger over het water heenstak.

Zij begonnen zwijgend naar boven te klauteren, heel voorzichtig en zoodra zij aan den voet van den palmboom kwamen, bemerkten Brand en Raffles tegelijkertijd, twee dingen: ten eerste dat Raffles zich daar beneden in de plaats van den boom een weinig moest hebben vergist, die bijna in zijn geheele lengte zichtbaar moest zijn van de motorboot af, en ten tweede dat zij er niet in zouden behoeven te klimmen, maar hun doelwit veel beter zouden kunnen bereiken door nog hooger te klauteren!

Inderdaad, het bleek dat de kruin van den palmboom als het ware langs het rotsgesteente streek, en men behoefde dus niets anders te doen, dan langs de rots naar boven te klauteren, zich vast te grijpen aan den top van den palmboom, en de boom zelf zou het overige wel doen!

Natuurlijk — het bleef gevaarlijk, het was mogelijk dat de boom hen juist naast de boot in het water zou deponeren — maar het moest toch gewaagd worden, daar de overval op een andere wijze niet wel mogelijk was, nu de maan alles zoo verraderlijk verlichtte.

De beide mannen knikten elkander glimlachend toe, brachten Henderson dadelijk fluissterend op de hoogte — en het volgende oogenblik zetten zij hun klautertocht voort, nogmaals een omweg kiezend, totdat een soort van natuurlijk, smal rotspad hen bracht op een plek, vanwaar zij den bladerenkruin slechts behoeften te grijpen! De meesten zouden zeker terug-

geschrikt zijn bij het zien van de groote hoogte — maar duizeligheid was iets, wat Raffles noch Brand kende.

— Luister nu goed James! zoo richtte de eerste zich tot Henderson, terwijl hij zijn mond dicht bij diens oor bracht. Mijnheer Brand en ik zullen gezamenlijk gaan. Wij beiden zijn samen niet veel zwaarder dan jij alleen! De boom zal in zijn vorigen stand terugkeeren — en met den volgenden neerzwaai, verwachten wij jou ook daar op de boot! En denk erom, geen al te groote hardhandigheden, tenzij ons leven ernstig gevaar zou loopen!

De reus knikte slechts. En Raffles en Brand maakten zich gereed. De afstand tusschen de boomkruin en het vaartuig daar beneden bedroeg, loodrecht gemeten, omstreeks tien of twaalf meter, en voor zoover was na te gaan, zou de boomkruin inderdaad juist in het midden van het dek terecht komen.

De twee mannen overtuigden zich nog eens dat de revolvers zich in hunne zakken bevonden en toen begon Raffles zachtjes te tellen, tegelijk als het ware de maat slaande met zijn rechterhand:

— Eén, ... twee ... drie ...!

Bij den eersten tel grepen beiden den kruin van den boom stevig vast, bij den tweeden neigden zij zich voorover, — en bij den derden zetten zij zich van de rots af, en met een ruischend geritsel van den kruin, maar voor het overige bijna onhoorbaar, boog zich de palmboom onder hun gewicht als een veer van het beste staal, en nauwelijks een seconde later kon Raffles zich geluk wenschen met zijn goede berekening — de kruin bracht hen beiden inderdaad op het achterdek!

De schok was eigenlijk wat harder dan zij verwacht hadden, want de boom was nog jong en tamelijk dun, maar behalve een enkele schram en een onbeduidende buil had deze zonderlinge luchtreis volstrekt geen kwade gevolgen.

Nauwelijks hadden hunne voeten het dek aangeraakt of zij lieten den kruin los, de boom zwiëpte nu met een veerend geluid terug — en nog geen vijf tellen daarna viel er een soort van meteorsteen uit den hemel, met luid geraas en kwam met zooveel geweld op het dek terecht, op het uiterste nippertje van stuurboord, dat de gele motorboot aanstonds heftig begon te

schommelen en bijna water had geschept!

De honderd en tien kilo's van James Henderson waren ter bestemder plaatse aangekomen.

Maar die vijf seconden waren niet voorbij gegaan zonder een weinig actie!

Want de man die daar tegen den rand van de campagne gezeten was, mocht dan uiterst verbaasd hebben op gezien bij die plotselinge komst van twee donkere gedaanten uit het hemelruim — hij was een man die een verbazing spoedig wist te boven te komen, en dan ook dadelijk wist wat hem te doen stond.

Hij liet een soort van waarschuwingschreeuw hooren, en tastte tegelijkertijd naar zijn revolverzak.

Toen herinnerde hij zich zeker het strenge bevel om niet te schieten en zijn rechterhand zocht een andere bestemming. Maar dit kostte een seconde — en seconden waren duur aan boord van die motorboot!

Voor de man zijn mes had kunnen vastgrijpen, of welk zwijgend wapen hij dan anders te hulp had willen roepen, was de geoefende vuist van Brand reeds lijnrecht van den schouder vertrokken, sneller dan het licht, en raakte den waker juist op de goede plaats.

De man, aan de kaak getroffen, viel als een blok voorover, en hij zocht de plek waar hij neerkwam al heel onhandig, want een tweede man, die op de kreet te voorschijn was gekomen, en zoo vlug hij maar kon het trapje kwam oploopen, struikelde over hem, en viel, vloekend en tierend dat het een aard had.

Hij kwam vrij spoedig overeind voor iemand in zijn positie, maar zijn val was hem toch noodlottig geworden en werd een oogenblikje later op een meer tragische wijze herhaald, want Raffles sloeg den man neer, zoo afdoende, dat men het eerste uur geen last van hem zou hebben.

Het was juist op dit gedenkwaardig oogenblik, dat Henderson het geheele vaartuig bijna deed omslaan door zijn zwaarte.

In zekeren zin was het een gelukkige omstandigheid, want die onverhoedsche schommeling deed een derde personage, die juist even te voren ten tooneele was verschenen, zijn evenwicht verliezen, en dat was wellicht heel goed voor het verdere verloop van de zaak — tenminste wanneer men het beschouwde van het standpunt van Raffles, daar deze domoor zich voorzien had van een monsterachtig groote revolver, en van plan was, daar een luidruchtig gebruik van te maken, toen de plotselinge beweging van het vaartuig hem naar een steunpunt deed grijpen, waardoor deze mitrailleur in zak formaat aan zijn hand ontgleed, op het dek

terecht kwam, en langs een tijdelijke helling van 45 graden naar beneden sulde en in het water plompte.

Deze derde medespeler in de kleine tragedie was echter een ondeugende knaap, en liet zich blijkbaar niet zoo spoedig uit het veld slaan, want hij gevoelde nauwelijks weder een bruikbaar loopvlak onder zijn voeten, dat bijna waterpas lag, of hij trok een reusachtig groot slagersmes — de man hield blijkbaar van overdrijving op het gebied van bewapening — en stortte zich daarmee op Raffles, onder het uitstooten van een gebrul, dat zelfs in een leeuwenkooi opzien zou hebben gebaard.

Door dit machtig geluid gewaarschuwd, wendde Raffles zich naar hem om, maar toch wel iets te laat, en het volgende oogenblik zou het slagersmes voor een groot deel in zijn borst zijn verdwenen, als Henderson, de aanstichter van al die verwarring den man met het slagersmes niet om het middel had gegrepen, en hem terzijde had gesmeten, zoo nadrukkelijk en met zooveel kracht, dat de dunne reeling zich begaf, en krakend doorgang verleende aan den aanvaller, die nogmaals een leeuw imiteerde, en daarmee pas ophield, toen het water zijn mond en zijn maag binnenstroomde.

Toen hij weder bovenkwam, kon men ook hem als strijdbaar man uitschakelen. Hij gevoelde zich diep vernederd en kroop met een verongelikt gezicht weder aan boord, en dat was een sterk staaltje, want de man had bij zijn aanraking met de reeling vrij ernstige kwetsuren opgelopen.

Intusschen hadden de drie mannen hunne revolvers reeds getrokken, en wachtten geduldig op de komst der overigen.

Slechts ten deele zou er aan hun verwachtingen voldaan worden.

Want wat er nu nog kwam, was een klein, bleek mannetje met een smal vossengezicht, een hoogblond, zeer iel snorretje en een grappig puntbaardje. Hij geleek op een kleermakertje uit een nummer van de *Fliegende Blätter*. Hij keek tamelijk onnoozel van den een naar den ander, kwam toen het trapje opstropelen, wijdde toen een meewarigen blik aan zijn makers en zeide met een pijnlijk lachje, terwijl hij Raffles vriendelijk toeknikte:

— Ja, wat zul je daaraan doen? Wij zijn de minsten! Wilt U mij boeien?

— Ha-ha-ha! bulderde Henderson. Die vriend ziet ons zeker voor politie aan!

Dat deed het grappige kleermakertje zeker, want hij had zijn handen met gesloten vuisten al opgeheven, opdat men zijn polsen zou boeien.

Voor alle zekerheid betastte Brand hem even

en bracht een browning te voorschijn, een sierlijk wapentje van een klein kaliber, maar dat ondanks zijn sierlijkheid en geringe afmetingen een zevental deugdelijke, met staal gepantserde kogels verschoot!

Ook dit wapen verdween met een zacht plompje in het stille water van de kreek, benevens nog een vrij kwaadaardig boksijzer met scherpe punten, dat eigenlijk heelemaal niet in overeenstemming was met het grappige, bescheiden uiterlijk van dit kleine misdadigertje, zooals uit het later volgende proces bleek, verreweg de gevaarlijkste van de geheele bende!

En de heer met zijn vossengezicht was de laatste. Raffles liet een paar malen een waarschuwend uitnoodiging hooren, maar geen voet verscheen op de onderste trede van het kajuits-trapje en toen Brand heel even het krachtige licht van zijn zaklantantaren in de kajuit liet spelen, bleek het dat zij volkomen verlater was.

— Dat is spijtig! merkte Raffles op. De hoofdman en nog een ander zijn afwezig. Waar zijn zij, mijn waarde?

De vraag was gericht tot den kleinen man, die met een vertoon van de grootste hoffelijkheid en een buiging antwoordde:

— Mijnheer... kortom, onze aanvoerder, onze hooggeachte vriend en beschermer maakt met een soortgenoot een kleine wandeling in de naaste omgeving.

— Wij kennen zijn naam! zeide Raffles glimlachend. Welzoo, dus mijnheer Flannagan is de anderen reeds nagegaan. Hij wilde dus zeker zijn van zijn zaak! Nu, wij koesteren hetzelfde voornemen! Vlug vrienden, die mannen geboeid en stevig gekneveld! Haast je wat! Jij, Henderson, blijf bij hen, om hen te bewaken, mijnheer Brand en ik zullen eens een kijkje gaan nemen, op het voetspoor van — de anderen!

— Wat moet ik doen, als tijdens Uw afwezigheid die twee terugkeeren? vroeg Henderson op zachten toon.

Raffles dacht een oogenblik na.

Zijn blikken zwierven over het dek, totdat zij zich bleven hechten op het kleine vletje, een soort van jagertje, dat dwars boven den achterstevan aan twee korte davits was opgehangen. Hij liep er op toe, en bevoelde de buitenhuid. Het water droop er nog af — het vletje was dus kortgeleden gebruikt, waarschijnlijk om Flannagan en zijnen makker aan land te zetten. Hij was dus iemand die zich niet gaarne nutteloos nat maakte en zou ook met behulp van dat vaartuigje weer van den oever worden afgehaald.

Hij keerde weder terug tot Henderson en zeide zacht:

— Hij zal om de vlet roepen zodra hij is

teruggekeerd. Je kunt haar alleen zeer gemakkelijk strijken. Het is een groot geluk dat de schaduw zich hoe langer hoe meer over dit gedeelte van het strand gaat verspreiden. Binnen een half uur zal alles duister zijn. Flannagan kan dus onmogelijk aanstonds zien, wie of wat je bent. En als hij het ziet —

— Dan ziet hij het te laat, mylord! voltooide Henderson grinnikend den zin. En vervolgens?

— Vervolgens knevel je ook die twee mannen, en brengt hen aan boord. Zet je oogen goed open, en belet in ieder geval dat er geschoten wordt. De knal van een vuurwapen zou aan de andere partij natuurlijk aanstonds openbaren dat er iets niet in den haak is.

— Ik zal er voor zorgen, mylord! antwoordde Henderson, en Raffles wist dat hij na dat woord met een gerust hart kon heengaan; geschoten zou er niet worden!

In een ommezien waren nu de vier overrompelde schavuiten stevig gebonden met dik touw, dat in overvloed aan boord van de gele motorboot aanwezig bleek te zijn, en in de kajuit neergelegd. Voor alle zekerheid werden zij ook gekneveld daar het niet ondenkbaar was dat een hunner, zodra de terugkomst van den chef aangekondigd werd, hen zouden pogen te waarschuwen door luid te schreeuwen.

En in het plannetje van Raffles mocht geen van de zes opvarenden gemist worden en heel zeker niet de vriend en beschermer van de mooie Sybil!

Er was nauwelijks een kwartier verlopen sedert de vreemde komst van de drie mannen aan boord, en aanstonds maakten Raffles en Brand zich gereed, de rest van het programma te gaan afwickelen, dat tot dusverre zoo gunstig verlopen was.

Allereerst gingen zij hunne geweren halen, daar die wapens wellicht gebruikt zouden moeten worden, bij een onverwachten aanval, en toen begaven zij zich op weg, pogend het spoor te vinden, van degenen die hun waren voorgedaan.

Van een gebaanden weg viel echter niets te bespeuren. Raffles had iets dergelijks dan ook geenszins verwacht. Toch viel het niet moeilijk, het land wat dieper in te dringen, want de rotsachtige bodem maakte het loopen gemakkelijk, en rees en daalde hier slechts weinig.

Waar Raffles naar zocht, dat was dan ook niet naar een weg, maar dat was naar een of ander lichtschijnsel, en zij hadden dan ook nog geen half uur geloopt, telkens omzichtig rondziende en stilstaande om te luisteren, of Raffles hield plotseling op, greep Brand bij den arm, en wees op een zeer zwak schijnsel, dat zichtbaar

werd tusschen de hoogopgaande boomen van het woud, hetwelk zij reeds vroeger in den avond op eenigen afstand hadden zien liggen.

Brand knikte slechts en toen gingen beiden met de grootste behoedzaamheid verder, daar zij wel begrepen, dat de onderhandelaars, de koopende en de verkoopende partij, schildwachten zouden hebben uitgezet, ten einde zich te vrijwaren tegen een wel zeer onwaarschijnlijken maar toch mogelijken overval.

Ten slotte waren zij zoo dicht genaderd, dat zij, verborgen achter een rotsblok in den vorm van een reusachtigen kogel van meer dan een meter middellijn, konden zien wat zich daarginds afspeelde met de zekerheid dat ergens anders nogmaals twee paar oogen vol aandacht dat vreemde, en zeker schilderachtige tafereel gadesloegen.

Ja, schilderachtig was het zeker!

Het woud vormde hier een niet groote, open plek, bijna zuiver rond, en die rossig verlicht werd door het flakkerend schijnsel van een twaalftal harstoortsen gedragen door even zoo-veel Maleiers, gekleed in korte, linnen broek en hoofddoek, met de fraai bewerkte kris achter den rug schuin in den gordel gestoken, en onbeweeglijk als standbeelden.

Zij vormden een kring, en in het midden van dien kring sprak Gonsalez, omringd door zijn drie trawanten en met behulp van een tolk, met een kleinen man, stellig van een zeer hoogen rang, hetgeen niet alleen viel op te maken uit zijn trotsche houding, en zijn edel besneden gelaat, maar ook uit het feit, dat hij, ondanks het vreemdsoortige en gevaarlijke van deze nachtelijke bijeenkomst, het niet had willen of kunnen stellen buiten de diensten van eenige bedienden van wien er een de gouden pajong boven zijn hoofd hield, al zou de zon, waartegen dit scherm hem moest behoeden pas over eenige uren opkomen, en de ander gereed stond met tali api en sirih-doos. De lont van het vuurtuig smeulde, en geleek een glimworm en een ijl rookwolkje steeg omhoog in de stille lucht.

Het Maleische hoofd — of wat het dan anders zijn mocht — zat op een lage stoel van zuiver ivoor, expresselijk met dit doel meegevoerd. Het was duidelijk dat zijn ongebreidelde trots hem had geboden, aan dien vreemdeling, te toonen hoe hoog zijn rang was.

Zelfs had hij een tweetal danseressen meegevoerd, prachtig gekleed, in een van goud schitterend gewaad, die onbeweeglijk op eenigen afstand stonden.

Aan een en ander zag Raffles onmiddellijk dat hij hier te doen had met een invloedrijk, zeer welgesteld Indisch vorst. Het was hem echter

onbegrijpelijk hoe deze man het durfde wagen, persoonlijk onderhandelingen te voeren, die, zoo zij ooit bekend mochten worden, hem onherroepelijk als rebel zouden doodverven. En dan was verbanning al de minste straf, die hem te wachten stond! Het bestuur te Weltevreden geksheerde niet met zulke zaken en zeker niet in dezen tijd van onrust en woelingen allerwege.

Het meest lag het voor de hand, dat de vorst te trotsch was, zichzelf achter de schermen te houden en misschien was hij wel stellig overtuigd, dat, indien deze wapenaankoop slaagde, de opstand aanstonds zoo snel om zich zou heengrijpen, dat hij voor weerwraak van de Nederlandsche Regeering niet zou behoeven te duchten en hij spoedig hersteld zou zijn in al zijn ouden luister, zijn ongebreideld gezag over de bevolking en zijn macht om te heerschen.

Welke taal Gonsalez bij deze gelegenheid sprak was onmogelijk te hooren op dien afstand. Misschien was het Engelsch. In ieder geval vertaalde de tolk blijkbaar vlot en zonder moeite wat hij zeide. Het moest dus een man van beschaving zijn, en bij deze gelegenheid althans bleek het maar al te duidelijk, dat de communistische gedachte in Indië ook elders zich een weg had weten te banen dan uitsluitend in de onderste lagen der bevolking.

De vorst sprak weinig, maar wat hij zeide scheen van de grootste beteekenis te zijn. Hij vermeed het daarbij, den Mexicaan aan te zien. Trots en onbeweeglijk zat hij op den kleinen ivooren troon, terwijl de gouden pajong boven zijn hoofd zachtjes op en neer bewoog.

Raffles zocht eenigen tijd vruchteloos naar de vrouw, totdat hij haar eindelijk ontdekte op vrij verren afstand buiten den kring. Zij keek met booze oogen naar den vorst, en Raffles glimlachte, toen hij al tamelijk spoedig de verklaring had gevonden van die afzondering en van die boosheid — de vorst had zeker bevolen, dat die blanke vrouw zich buiten het gesprek moest houden en zelfs buiten zijn gezicht.

Een paar bedienden gingen rond met groote schalen, die er in de verte uitzagen als goud en dat waarschijnlijk waren ook, en waarop verschingen lagen, vruchten en kleine gebakjes.

— Neen, op een modern businessman van een Westersche mogendheid geleek deze vorst al bitter weinig.

Alles ging afgemeten, bijna plechtig in zijn werk alsof het een of andere godsdienstige ceremonie betrof.

Maar nu gaf de vorst een wenk, en een der bedienden trad naderbij met een prachtig bewerkt, ebbenhout kistje in de handen. Hij bracht den hormat, eerbiedig bukkend tot op den

grond, in geknielde houding, tot zijn voorhoofd bijna den bodem raakte en hief zoo het kistje op, hetwelk zijn meester hem uit de handen nam.

Een andere bediende bracht hem een kleinen sleutel waarmede hij het kistje opende.

Het bleek niets anders te bevatten dan bankbiljetten. Die waren in kleine pakjes, waarschijnlijk evenveel biljetten bevattende, met behulp van dun zilverdraad bijeengebonden.

Zelfs van den tamelijk grooten afstand waarop zij zich bevonden konden Raffles en Brand het hebzuchtig schitteren zien van Gonzalez oogen, toen hij zich vooroverboog, om een blik te werpen in het kistje.

De inlandsche vorst — het zou pas naderhand blijken, dat hij Arinam Pâh Longgit heette, en altijd hoogelijk vertrouwd was door het Nederlandsche bewind — telde een aantal van die pakjes zeer bedaard af, met Oostersche gelijkmoedigheid, toen werd het kistje weer gesloten, en teruggeven aan den slaaf, en de Mexicaan wilde reeds, diep buigend, en met uitgestoken hand op den vorst toetreden, toen deze zijn zwarte oogen vragend naar hem ophief en spotlachend iets zeide, dat Raffles en Brand niet konden verstaan. Het was echter begrijpelijk, dat Arinam er niet aan dacht het geld af te staan, voor de geweren veilig aan land waren.

Dat was te zien uit de beweging van Gonzalez, die haastig weer terug trad, zich op de lippen beet, diep boog, — en het volgende oogenblik spraken allen daarginds druk door elkander, de tolk scheen de grootste moeite te hebben om allen tevreden te stellen, en de beide luisteraars begrepen dat de toebereidselen werden gemaakt om de geweren nog dienzelfden nacht — het zou nog minstens vier uren duister blijven, — aan land te brengen.

Van die drukte en dat gekakel maakte Brand gebruik, om heel zachtjes te zeggen:

— Ik vind dat inlandsche hoofd al een bijzonder onvoorzichtig man! Wat waarborgt hem, dat die Mexicaan, zoodra de handel gesloten is, niet onmiddellijk het bestuur te Weltevreden gaat waarschuwen, in de hoop, dat men hem voor dat aanbrenge nogmaals een goede som zal betalen?

— Als ik mag afgaan op de sluwe uitdrukking op dat bruine gelaat, Brand, dan is die inlandsche vorst niet zoo dom, om den Mexicaan dadelijk te laten vertrekken!

— Maar hoe kan hij hem vasthouden? Hoe kan hij het hem beletten om heen te gaan?

— Wel, de bevolking hier in de buurt is natuurlijk op zijn hand. De vorst kan op haar hulp rekenen. Die Mexicanen zijn maar ten getale

van vier en dan nog eenige leden van een scheepsbemanning, die misschien van die geheele transactie het ware niet eens begrijpen. Het is zeer gemakkelijk, dunkt mij, dien Mexicanen te beletten om heen te gaan, totdat de geweren hun bestemming hebben bereikt, verdeeld zijn, en dan is het natuurlijk te laat!

Op het hooren van deze woorden kan Brand een beweging van schrik niet onderdrukken en in zijn stem lag een zweem van onrust toen hij fluisterde:

— Maar als je dat goed inzag, Edward — dan zullen wij niet alleen met de Mexicanen, maar ook met hunne bewakers te doen krijgen.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen schouderophalend:

— Dat zullen wij afwachten! Ik geloof niet dat het veel verschil zal uitmaken!

— Maar hun schip zal door een honderdtal prauwen omsingeld worden!

Maar Raffles schudde het hoofd en antwoordde:

— Dat is natuurlijk niet de methode om zulk een groot vaartuig met stoomvermogen te beletten om te vertrekken, Brand! Die inlanders beschikken over zeer weinige en gebrekkige vuurwapens, en Gonzalez behoefde niets anders te doen dan het anker te lichten, en dwars door die prauwen weg te varen, neen, als de vorst hem werkelijk in het oog wil houden tot de geweren veilig verdeeld zijn — dan heeft hij daartoe slechts twee middelen die deugdelijk zijn. Het eerste bestaat hierin, dat hij een zestigtal met krissen en revolvers bewapende inlanders aan boord van de „King Charles” doet overgaan, het tweede, nog veel gemakkelijker middel is, te wachten met de betaling van de koopsom totdat de geweren niet meer te achterhalen zijn, en goed weggestopt in de hutten der toekomstige opstandelingen!

— Maar dat brengt ons in een zeer moeilijken toestand! fluisterde Brand opgewonden. Daarop kunnen wij het onmogelijk laten aankomen! Wij mogen niet toelaten, dat die geweren verdeeld worden.

— Dat spreekt vanzelf Brand! Zoover zal het ook niet komen! Zoodra wij den buit binnen hebben, zullen wij het bestuur waarschuwen. Bedenk dat er vele dagen mee gemoeid zijn om die geweren verder te brengen. En wat het achterhouden van de koopsom betreft — ik denk dat onze vriend Gonzalez daar geen genoeg mee zal nemen! Die is ook niet dom, en zal zijn voorwaarden wel stellen.

Intusschen was het daarginds weder rustig geworden, men scheen het eens te zijn, en een aantal Maleiers slechts met een kris gewapend,

en ongeveer veertig in getal, waren in de duisternis van het woud verdwenen. Het gelaat van Gonzalez stond vrij tevreden. Het was dus duidelijk dat de regeling zijn goedkeuring wegdroeg. Misschien had hij er in toegestemd, een week op dezelfde plek te blijven, waartegenover de vorst zich wel zou hebben moeten verbinden, de koopsom onmiddellijk na het aan land brengen van de kisten te betalen.

Brand en Raffles zagen hoe de mooie Sybil zich weer naar hem had toebegeven en haastig met hem sprak. Toen volgden zij, na diep voor den vorst te hebben gebogen geleid door een gids, de Maleiers die in de duisternis van het woud verdwenen waren, grillig belicht door het schijnsel van slechts een enkele fakkel.

— Kom mede Brand — ik geloof dat het tijd is om te handelen! zeide Raffles kortaf. Er is natuurlijk geen sprake van dat wij, al hadden wij geweren, in dat kamp met zijn twee of driehonderd man zouden kunnen binnenvallen, om dat verleidelijke kistje te rooven. Ik heb er nog geen duidelijke voorstelling van, hoe alles in zijn werk zal gaan — en daarom kan ik ook nog niets doen. Maar wij moeten in ieder geval terug, en ons voorbereiden op een levendige actie! Kom!

En haastig aanvaardden beiden den terugtocht naar de ligplaats van de gele motorboot. De maan bescheen fel het pad, en nadat zij twintig minuten hadden geloopt en nog slechts een minuut of tien van den oever verwijderd waren, meenden zij in de verte twee gedaanten te zien, die zich even vlug voortspoedden als zijzelf.

Het kon niet anders — dat moesten Flannagan en zijn makker zijn!

Zoo vlug zij konden repten Raffles en Brand zich voort, maar de beide anderen waren hun toch nog wel een honderdtal meters voor, toen zij de gele motorboot in het oog kregen! Flannagan liet een soort van waarschuwingsschreeuw hooren, en bijna onmiddellijk daarop klonk het plassen van riemen in het water, en van hun standpunt konden de twee vrienden duidelijk zien, hoe het kleine vaartuigje over het water gleed, voortbewogen door een onherkenbare gedaante, die echter niemand anders dan Henderson kon zijn. Even daarna schuurde de boot reeds over het zand, en Henderson richtte zich op en wilde aan land stappen. Maar hij had niet gerekend op den wrakken toestand van het jagertje. De bodem kraakte onder zijn zwaar gewicht, en toen hij, bijna zijn evenwicht ver-

liezend, aan land stapte, ontsnapte hem een kernachtige echt Londensche krachtterm, die Flannagan en zijnen vriend al heel zonderling in de ooren moest klinken.

Onmiddellijk flitste de loop van een blinkende revolver in het maanlicht, en het zou misschien Henderson, die zijn evenwicht nog niet hervonden had, slecht vergaan zijn, als Raffles zich niet snel gebukt had, en een stuk steen had opgenomen bijna een kilo zwaar, dat hij van een afstand van wel bijna veertig meters met wonderbaarlijke kracht en behendigheid zoo juist gemikt naar den man met de revolver wierp, dat het brok hem in het maagkuiltje trof, zoodat hij een zeer onsierlijke beweging maakte, met beide handen op het getroffen lichaamsdeel gedrukt en niet in staat om van zijn wapen gebruik te maken. Toen hij weder zooveel besef had om de revolver op te lichten, had Henderson zich hersteld, en daarmee was het lot van den ongelukkigen Flannagan bezegeld. De reus, verbitterd door zijn onverwachten tegenslag en het dwaze figuur dat hij daar bijna geslagen had, trof hij met zulk een geweldige kracht de gebalde vuist tegen het hoofd, dat de ander zonder een kreet te slaken, neerplofte, alsof hem eensklaps beide beenen onder het lichaam waren weggetrokken.

Zijn helper had een mes uit zijn gordel getrokken en stak met dit wapen naar Henderson, die in den nek getrokken zou zijn als hij niet juist op dat oogenblik was uitgevallen. Thans schampte het vlijmscherpe lemmet hem slechts licht den schouder, en een wilde uitzwaai van zijn verschrikkelijke vuist deed ook den tweeden man neertuimelen, terwijl het lange mes in een boog door de lucht vloog, om neer te komen aan de voeten van Raffles die haastig was komen toesnellen met Brand op zijn hielen.

— Dat had ik daar bijna heelemaal bedorven, mylord! zeide Henderson berouwvol. Dat vletje is niet voor mij geschikt.

— Het is gelukkig dat het althans nog bruikbaar is, zeide Raffles langs zijn neus. Spoedig die twee gebonden en teruggedroefd! Brand, dat kun jij doen, want jij bent het lichtst. Henderson en ik zullen aan boord waden, thans hebben wij gelukkig geen gevaar voor ontdekking te duchten.

Tien minuten later waren allen aan boord, en voorzichtig werd het anker opgedraaid, de motor sloeg aan, en de gele motorboot gleed over het stille, gladde water van den zeearm.

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT...

Zeer behoedzaam, zeer langzaam dreef de boot voort. Maar reeds een half uur later was Raffles wel genoodzaakt, den motor stop te zetten, wilde hij geen gevaar loopen, te worden gehoord. Want op geen kwartmijl afstand, even voorbij een bocht in den zeearm, bood zich een wonderlijk, romantisch schouwspel aan de blikken der drie mannen. Daar lag de „King Charles”, het dek krioelde van zwarte, levendige gedaanten, belicht door het schijnsel van vijf, zes toortsen en de scheepslantarens, en in een kring om het vaartuig heen lagen een paar dozijn groote prauwen, als het ware schildwachten. De plek lag hier geheel open voor het maanlicht, dat onbelemmerd over het water gutste, en aan alles een fantastisch aanschijn gaf.

Een vrij groot, platboomd vaartuig — misschien waren het ook wel twee of drie naast elkander gekoppelde prauwen — lag langs zij van het stoomschip, en met behulp van een takel en een geïmproviseerden hijschbalk werden een voor een de zware gewerkisten op dien lichter afgelaten. Door zijn nachtkijker turend kon Raffles duidelijk zien hoe een tiental kisten plaats konden vinden op dien lichter, die vervolgens van het schip afstak, een afstand aflegde van een honderdtal meters ten hoogste, en vervolgens meerde bij een lagen oever, waar alweder mannen gereed stonden, die de kisten met dikke henneptouwen aan land sjordden, om ze weer over te laden op sterke karren, ieder door twee karbouwen getrokken. Dit alles scheen reeds bij voorbaat in de puntjes geregeld te zijn, en het bleek maar al te duidelijk hoe goed dit geheele verzet georganiseerd was. Of hierbij werkelijk Russische bolsjewisten in het spel waren, het is mogelijk, het is zelfs waarschijnlijk, maar bij die gelegenheid althans is dat nooit uitgemaakt. Raffles zag niets anders dan Maleiers en aan boord van het schip nu en dan als zij in het schijnsel kwamen van een der toortsen, Gonzalez en zijn vrienden. Van Sybil was op dat tijdstip echter niets te bespeuren. De sluwe vrouw wachtte zeker rustig af tot alles voorbij zou zijn en het geld zich aan boord zou bevinden. Het was Raffles echter nog niet duidelijk hoe zij zich wel voorstelde, hoe de overval van haren medeplichtige plaats moest vinden. De overmacht was immers zeer gering, niet meer dan zes koppen en op een mijl afstand zou men, als

het eenmaal weer stil was geworden, de sterke motor van de boot kunnen hooren. De Mexicanen waren goed gewapend — en zij zouden zich weten te verdedigen.

Juist diezelfde overweging hield Raffles nu op dezelfde plaats vast, want al maakte het zware werk daarginds vrij wat geraas — men zou toch den motor wel hooren bij het naderen, en, zoo dit niet het geval was, dan toch duidelijk de gele motorboot onderscheiden.

Raffles was daarom zoo verstandig geweest, het scheepje naar den oever te laten drijven met afgezetten motor, tot het weer stillag op een duistere plek, vanwaar men de werkzaamheden daarginds zeer goed kon gadeslaan zonder zelf te worden gezien.

Eenige uren verstreken. Alles bleef volkomen ordelijk in zijn werk gaan met de regelmaat van een klok. Het bleek dat twee lichters telkens heen en weer voeren, zoodat in tien gangen alle kisten waren overgebracht. Over een uur zou het dag zijn, toen een laatste voorwerp, dat blijkbaar heel zwaar was, aan dek werd gesjord en op een van de lichters overgeladen.

— Wat is dat voor een ding? vroeg Brand nieuwsgierig, aan Raffles, die door zijn kijker tuurde.

Er vertoonde zich een glimlach om de lippen van Raffles, toen hij na eenige oogenblikken antwoordde:

— Ja, dat viel niet zoo gemakkelijk te raden, Brand! Die vorst is drommels handig, en niet voor een gat gevangen! Wat denk je dat ze daar uit het schip hebben gesloopt? Niets meer of minder dan een zeer belangrijk deel van de stoommachine! Ik houd het voor een blok van twee cylindere! Radicaal is het zeker, maar tevens afdoende! Het schip is nu onbruikbaar en kan onmogelijk wegvaren! Er zal een kleine bewaking aan boord worden achtergelaten — en er bestaat niet het minste gevaar dat de Mexicaan op een ongelegen oogenblik vertrekt, en de zaak aan den grooten klok hangt.

— Maar is deze zeearm dan zoo verlaten? Passeeren er nooit Nederlandsche of Engelsche schepen?

— Niet vaak, Brand, en wat zou het nog? De kisten zijn van boord, en je denkt toch niet dat Gonzalez zijn mond zal voorbij praten, en zich zoo de vruchten van zijn onderneming zal zien ontgaan? En mocht zijn schip worden on-

derzocht — dan heet het eenvoudig dat hij een deel van zijn machine heeft willen laten repareren!

— Maar hoe komen wij nu aan boord?

— Dat is mij zelf nog niet recht duidelijk, mijn waarde! Wij kunnen niets anders doen dan afwachten. Komt er een sein, door madame Sybil gegeven, dan is dat natuurlijk een bewijs dat we veilig kunnen naderen. Komt het niet — dan zullen wij op een andere wijze te werk moeten gaan! Dan moet het jagertje maar weer eens dienst doen.

Een tijdlang bleef het stil. Een voor een trokken de prauwen zich terug, de toortsen werden gedooft, en alles verzonk in duisternis, want de maan stond nu zeer laag aan den hemel, en hare stralen vielen zoo schuin over de aarde, dat zij slechts op enkele punten konden doordringen. De „King Charles” vertoonde zich nu als een donkere, schimachtige gedaante. Alles was volkomen stil aan boord.

In het noorden kwamen groote wolken opzetten, die nu en dan voorbij de maan dreven. Dan werd het eensklaps zoo donker, dat men ternauwernood een hand voor oogen kon zien. En toch zou het binnen een uur klaarlichte dag zijn.

Van tijd tot tijd was Henderson zich gaan overtuigen of de gevangenen nog wel goed gebonden waren, en of de proppen zich nog in hunne monden bevonden. Want op dit oogenblik zou een onverhoedsche waarschuwingschreeuw al zeer noodlottige gevolgen kunnen hebben.

In spanning wachtten de drie mannen — maar geen enkel sein kwam van de „King Charles”.

Zij tuurden ingespannen in de duisternis, telkens een waarschuwend lichtschijnsel verwach- tend, een sein met een der scheepslantarens, maar niets deed zich zien — niets.

Die stilte werd eindelijk beklemmend; wat zou de vrouw beletten, haar medeplichtige te waarschuwen? Werd zij hierin belemmerd door de aanwezigheid van die acht of tien maleiers, die bijwijze van wachtpost en in overmaat van voorzichtigheid aan boord van het stoomschip waren achtergelaten?

Was Gonsalez de koopsom misschien nog niet uitbetaald, zoodat het volstrekt geen doel had, Flannagan en de zijnen aan boord te roepen?

Dit laatste kwam Raffles al zeer onwaar- schijnlijk voor. De Mexicaan zou wel hebben toegestaan in het nemen van zooveel voorzich- tighedsmaatregelen, maar er dan ook zeker op

hebben aangedrongen, dat hem onmiddellijk de koopsom werd ter hand gesteld.

De spanning werd tenslotte ondraaglijk, en Raffles besloot, handelend op te treden, het mocht dan kosten wat het wilde. Zijn boot was snel, en hij zou zich in ieder geval tijdig uit de voeten kunnen maken. Het kleine anker werd zoo zachtjes mogelijk weer opgetrokken, en de stroom in den zee-arm zorgde er voor dat de boot, zonder dat de motor behoefde te werken, naar het onbewegelijk verankerde stoomschip werd heengedreven.

Indien de maan nog vol had geschenen, zou de onderneming naar alle waarschijnlijkheid mislukt zijn. De waakzame maleiers zouden het gele schip ontijdig hebben gezien, alarm hebben gemaakt, en denkelijk zouden dan van alle kan- ten de prauwen weer zijn komen opzetten, en al had Raffles dan ook zijn leven kunnen bergen — van de koopsom zou hij dan wel voorgoed heb- ben moeten afzien.

Maar toen hij op een paar kabellengten af- stand het schip was genaderd, durfde hij toch niet verder gaan, en opnieuw beurde Henderson met zijn krachtigen arm het anker over boord en liet het behoedzaam neer aan den kabel van staaldraad. De motorboot zwaaide even om haar spil, trok den ankerkabel strak, en lag stil.

Volstrekt niets liet zich hooren aan boord van de „King Charles”. Zou men daarginds dan werkelijk slapen? Het was toch bijna ondenk- baar! Sibyl moest toch wakker zijn, en waak- zaam!

Er brandde aan boord van het groote stoom- schip slechts een enkele lantaarn, die een on- zeker schijnsel verspreidde over het lage dek, dat, zelfs nu de geheele lading op wat ballast na verdwenen was, nauwelijks twee meters bo- ven den waterspiegel uitstak.

Maar niets bewoog zich in dat schijnsel. Ja toch — nu Raffles scherp toezag, meende hij een donkere gedaante over het dek te zien gaan, in gebukte houding.

Wat geschiedde er toch aan boord van „King Charles”? Waarom sliepen ze daar niet reeds lang. Wantrouwden de bewakers en bewaakten elkander?

Raffles wilde zekerheid. Er was iets gaande, dat hem geenszins beviel. Die stilte zou alleen maar natuurlijk zijn als iedereen daar aan boord sliep — maar hij had duidelijk een gedaante in sluipende houding over het dek zien gaan, turende door zijn nachtkijker.

Brand, die in gehurkte houding naast hem zat op het lage dek, vroeg fluisterend:

— Zou zij in de onmogelijkheid zijn, om het teeken te geven?

— Dat moet wel, Brand! Misschien durft zij niet, wegens de aanwezigheid van die maleiers! Wie weet wordt zij ook wel opgesloten gehouden in haar hut! Er is iets geheimzinnigs in de zaak! En ik stel je voor — zoo spoedig mogelijk die spanning op te lossen — door —

— Welnu?

— Door ons naar het schip te begeven!

— Maar men zal dadelijk onzen motor hoo-
ren! zeide Brand verschrikt.

— Wij zullen den motor niet gebruiken —
maar de vlet!

— Dan moeten wij de riemen omwikkelen met doeken, Edward, zoodat men daarginds het plassen daarvan niet hoort.

— Ook dat zal niet noodig zijn, Brand! Luister naar mijn plan! Jij en ik zullen in de vlet plaatsnemen, maar Henderson zal zwem-
mend het vaartuigje voortduwen. Wij zullen namelijk onze vuurwapens moeten gebruiken en kunnen ons dus niet te water begeven en mis-
schien hebben wij de vlet wel noodig!

— Zullen zij ons niet zien naderen?

— Dat zouden zij — als er maar gewaakt werd! Maar het schijnt juist alsof die maleiers aan heel andere dingen denken dan aan waken! Zooeven zag ik nog een gedaante gebukt over het dek sluipen — thans zie ik niets meer! Heb je verstaan wat ik zeide, Henderson?

— Ik ben al gereed mylord! antwoordde de reus eenvoudig.

Inderdaad, daar stond hij reeds, alleen gekleed in zijn lange, wijde, linnen broek, het bovenlijf ontbloot, waarop de spieren lagen als sterke kabels, en in zijn lederen gordel slechts een stevig mes in zijn scheede. Als wapen had hij verder niets dan zijn vuisten — maar het waren verschrikkelijke mokers, en hun geweldige kracht zou opwegen tegen twee of drie goedbepaalde mannen.

Raffles en Brand overtuigden zich haastig dat hunne revolvers geheel geladen waren, dat zij geen witte kleedingstukken droegen die hun zouden kunnen verraden, en toen werd vlug en zonder leven te maken het vletje overboord gezet, Raffles en Brand lieten er zich in neer, de reus liet zich in het water zakken, en begon te zwemmen, het vletje voor zich uit duwend, met behoedzame, lange slagen, en zonder meer leven te maken dan volstrekt noodzakelijk was.

Trouwens, de stroom zorgde reeds voor veel — en aanstonds zou hij zelfs het kleine vaartuigje moeten tegenhouden, om te beletten dat het al te hard tegen den romp van het stoomschip zou aanbotsen.

Zij konden den afstand ongeveer halverwege hebben afgelegd, en zochten reeds naar een

goede plek om naar boven te klauteren, toen er eensklaps door den stillen nacht een kreet weerklonk, zoo jammerend, zoo snijdend en hartverscheurend, dat Brand zich onwillekeurig in het vaartuigje oprichtte, bleek, en met oogen die bijna uit het hoofd pulde.

Het was een vrouw, die daar dien vreeselijken gil geslaakt had! En het kon natuurlijk niemand anders zijn dan Sybil Thorndike!

— Mijn God, wat gebeurt er? kwam het met moeite over de lippen van den jongeman.

— Wij zullen het aanstonds weten! antwoordde Raffles, tusschen de tanden. Henderson, rep je!

Vlugger ging het vletje door het water, recht op het donkere schip toe, waar het plotseling levendig scheen te zijn geworden. Men hoorde naakte voeten vlug over de planken van het dek snellen, dan een rauwen kreet, het bonsen van een lichaam, dat van een trap wordt geworpen — nog weer een kreet, dadelijk gevolgd door het plonsen van een lichaam in het water —

— Vlugger! Vlugger! beval Raffles, die zelf bleek was geworden, en zich gereed scheen te maken om zich in het water te storten.

Maar reeds had het vletje den romp bereikt, Henderson maakte het snel vast met een touw aan een afhangende ketting en vlug als acrobaten klommen Brand en Raffles op het lage dek, zonder af te wachten of Henderson hen op de hielen zou volgen.

Bijna ware hun dit noodlottig geworden, want zij hadden nauwelijks hun beenen over de lage reeling geslagen, of drie met krissen in den vorm van een slang gewapende maleiers kwamen als schimmen over het dek aansnellen, en de voorste stak heftig naar Raffles, die de eerste was geweest om voet aan dek te zetten.

Maar zijn naakte voet gleed uit in iets onzegbaars — iets donkers — in bloed!

Hij viel — hij slaakte een kermenden kreet — hij was in zijn eigen kris gevallen, die hem het hart doorboorde.

En hij stortte neer vlak naast een donkere gedaante, die daar roerloos lag uitgestrekt, gekleed in een korte, wijde broek en kaplaarzen, en met wijdgeopende doode oogen starend naar den nachthemel.

Het was een van de Mexicanen, die waarschijnlijk verraderlijk was overvallen door een van de maleiers.

De twee andere kerels, slechts met een heupdoek gekleed, waren zoo fel in hun begeerte, die onverwachte indringers te doden, dat zij elkander in hun woeste drift in den weg liepen en zelfs verwonden met hunne vlijmscherpe krissen.

Brand had zijn revolver gegrepen, drukte het een der kerels tusschen de ribben en haalde den trekker over. Dof klonk de losbranding, en de man stortte zonder een kreet op het dek neer. En voor numero drie zorgde Henderson, die juist op dat oogenblik te voorschijn kwam, den zich kronkelenden maleier om het middel vatte en hem met evenveel gemak overboord wierp, alsof hij een jong hondje was. De maleier kon echter zwemmen als een visch, en een oogenblik later kroop hij aan boord, maar zijn vreeselijk wapen was hij tenminste kwijt.

Dit alles speelde zich slechts in weinige seconden af, en toen veranderde het tooneel plotseling. Een maleier kwam aansnellen, geheel alleen, met iets onder den arm gekneld, dat er uitzag als een dikke portefeuille. Raffles herkende ze dadelijk. Het was de portefeuille van Gonzalez! En hij begreep nu ook wat het doel was van dezen verraderlijken overval! De man wilde zich overboord storten, denkelijk om zwemmend de kust te bereiken, maar op het laatste oogenblik zette Raffles hem letterlijk den voet dwars, de maleier struikelde, liet zijn buit los, in een poging om zijn evenwicht te bewaren, was in een wip weer overeind, en tastte naar zijn bebloede kris, die in zijn gordel stak, maar een vreeselijke vuistslag zond hem als een bal over het dek, en met een dreunenden slag van zijn hooft tegen de reeling, bleef hij roerloos liggen.

Maar nog was de strijd niet beslist. Uit de kajuit klonk het kermend gegil van de vrouw voortdurend, en de drie mannen snelden over het dek, werden halverwege opgewacht door twee met klewangs gewapende maleiers, maar een goed gericht schot en de vuist van Henderson stelden hen buiten gevecht. De trap naar de kajuit was vrij. Zij stormden ze af, drongen de kajuit binnen, en Raffles rukte een grooten kerel achteruit, die de ongelukkige Sybil Thorndike had aangegrepen, en haar met geweld met zich mee trachtte te sleuren.

De vrouw was bijna bezwijmd, te zwak om zich nog te verdedigen, bleeker dan een doode, toen Raffles tusschenbeide kwam.

Met een gebrul als van een tijger wendde de maleier zich om en een oogenblik stond hij verbaasd bij het zien van dien onbekenden blanke. Blicksemsnel ging zijn hand naar de greep van zijn kris. Te laat echter — en seconde later lag hij in een hoek van de kajuit, en kon daar nadenken, als hij er de kracht toe had, over de mislukking van zijn plannen.

Brand had zich intusschen heengebogen over een anderen Mexicaan, die ruggelings lag uitgestrekt op de rustbank. De man was niet meer

te helpen — uit een verschrikkelijke wonde aan de keel, gutste het bloed nog steeds in dikke stroomen. Een seconde later had hij de laatste adem uitgeblazen.

Van de bemanning moesten er zeker tijdig overboord zijn gesprongen, want men vond slechts den machinist, die zich doodelijk verschrikt had verscholen in het ruim en bijna de hand van Raffles gekust had, toen deze hem kwam redden. Gonzalez zelf had een maleier het levenslicht uitgeblazen door een verschrikkelijken slag met het eerste het beste wapen wat hem onder de hand kwam, een ijzeren staaf, en ook hij was slechts licht gewond. De laatste Mexicaan kon zich waarschijnlijk door overboord te springen redden, maar dat is nooit met zekerheid ontdekt kunnen worden. Evenmin werd het ooit duidelijk, of de maleiers aan boord van de „King Charles” op eigen gezag handelden, toen zij den aanval op het geld deden, dan wel in opdracht van Ariman Pâh Longgit. Het eerste is echter het meest waarschijnlijk.

Intusschen hadden de schoten op den oevers reeds weerklink gevonden. Er kwam beweging onder de donkere palmen, en de tijd drong!

Raffles verzamelde dadelijk de overlevenden van dezen gruwelijken overval om zich heen, Sybil werd in het vletje getild, de lichtgewonde Gonzalez roeide haar over, erf de anderen moesten het zwemmende doen.

En het was hoog tijd, want juist toen de motor van het gele vaartuig begon te roffelen, naderden snel een acht- of tiental groote prauwen —

Maar ook de snelste prauw moet het nog altijd afleggen tegen een vluggen motorboot en ongedeed wist Raffles de open zee te bereiken. Bij het krieken van den dag was Weltevreden reeds draadloos gewaarschuwd, en al deed Ariman het onmogelijke, de plek verborgen te houden waar de geweren waren — zij werden nog denzelfden dag ontdekt. Maar de zaak is zorgvuldig geheim gehouden.

Het is voor geen enkele regëering aangenaam zulke bijna-geslaagden aanvallen op haar gezag te moeten publiceeren. Dit belette echter niet dat Ariman-Pâh Longgit reeds een week daarna met zachten drang uit zijn vorstendom verwijderd werd.

Wat Sybil Thorndike, Flannagan en alle anderen betreft — zij vonden elkander in den avond van dien merkwaardigen dag in een zeer neerslachtige stemming en met onwelwillende gevoelens tegen elkander beziel, terug op een paar mijlen ten noorden van Singapore, waar Raffles hen aan land had gezet — —

De volgende aflevering bevat:

In de macht van het kwaad

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885